

TUNŠKI GLAS

LETO 6, Številka 1
december 2000

Vesele Božične praznike
in
srečno novo leto 2001

Vam želi uredniški odbor !

Urednikov kotiček

Izteka se prvo leto novega tisočletja, ki nam je prineslo tudi povsem nove dogodke in dogodivščine. Kot da smo vstopili v povsem novo obdobje, se okrog nas in med nami dogajajo stvari, katerih nismo vajeni in se nam zdijo še toliko bolj nenavadne. Maščuje se nam narava, ki nam je pustila, da jo uporabljamo, ne pa zlorablamo. V vsej svoji veličini moči nam vedno znova dopoveduje, da jo moramo spoštovati. V tem njenem kraljestvu smo še vedno kljub vsemu zaželeni človeški rod, ki s svojo neminljivostjo išče vsak na svoj način smisel življenja. Usoda nam včasih dodeli srečo v nesreči ali pa tudi nesrečo vsreči.

Leto, ki mineva, je bilo polno drobnih človeških usod. Nekaj teh smo zbrali tudi v tej številki našega časopisa, ki nas, kot te usode, povezuje v doživljanju življenja v preteklosti in sedanjosti. Veselimo se vsakega prispevka.

Uredniški odbor

TUNŠKI GLAS

Glasilo krajanov KS Tunjice. Izhaja enkrat letno v nakladi 300 izvodov in ga prejmejo vsa gospodinjstva KS Tunjice brezplačno.

Uredniški odbor:
Pavle Juhant, Urša Klemenc, Ivan Nograšek, Tone Palčič - lektor, Joži Petek in Valentin Zabavnik.

Glavni in odgovorni urednik:
Valentin Zabavnik

Naslov uredništva:
Košiše 16, 1240 Kamnik

Tisk: Tiskarna Vovk d.o.o., Kamnik
Prelom: Studio Dataprint d.o.o., Kamnik

Poslovanje KS v letu 2000

Ob zaključku koledarskega leta se oziramo nazaj v preteklo obdobje in kot vsako leto ocenjujemo uspeh svojega dela. Čeprav so želje in potrebe velike, ocenjujemo, da smo leto zaključili uspešno.

V začetku leta je bila naša pozornost usmerjena v pridobivanje občinskih oziroma proračunskih sredstev. Lastna sredstva iz samoprispevka porabljamo v skladu z dolgoročno zastavljenimi cilji, ki jih prilagajamo glede na obstoječe možnosti in sofinanciranje Občine.

Kostanjev piknik

Delovni stroji na cesti proti Košišam

Gradnja 170 m ceste proti Košišam je potekala nekoliko počasneje zaradi izdelave načrtov za izgradnjo kanalizacije. Delo je prevzelo in solidno opravilo Komunalno podjetje iz Kamnika. KS je zastopal gradbeni odbor s predsednikom Tonetom Podjedom. Cesta je bila v celoti plačana iz sredstev samoprispevka in prostovoljnih prispevkov krajanov, zato smo na ta majhen, vendar težaven odsek ceste, upravičeno ponosni. Na ta način je tudi ta del naše vasi dobil dolgo pričakovan "lepši del ceste", saj nam ob morebitnih naravnih nesrečah ta cesta služi kot obvoznica do mesta.

Tudi asfaltiranje 400 m odseka ceste proti Komendi je steklo v dogovorjenem roku. Za to cesto smo pridobili proračunska sredstva v višini 3 mio SIT.

Ker so bila dodeljena finančna sredstva prenizka, bi se asfaltiranje končalo nekje sredi Jeruškovih koruz. V KS smo se odločili, da se mora cesta asfaltirati do Janka, kar nam je uspelo financirati iz sredstev samoprispevka in krajanov. Gradbeni odbor je vodila

Tončka Golob. Ta odsek proti Komendi bo vsekakor dosegel svojo polno vrednost, ko bo urejen tudi srednji in najtežji del čez Prevalo, kar upamo, da se bo zgodilo čimprej.

Obeh pridobitev smo se iskreno veselili ob otvoritvi in blagoslovitvi v okviru kostanjevega piknika. Na tem praznovanju smo se razveselili gostov, med katerimi je bil tudi župan g. Tone Smolnikar s sodelavci. Vsi so, vsak po svoje, prispevali k našim prizadevanjem za »bolj asfaltiran jutri«. Upamo, da se bomo ob podobnih priložnostih še srečali in med nami tudi tisti, ki se povabilu na slovesnost niso mogli odzvati.

Vzporedno s posodobitvijo cest je bilo naše delo usmerjeno v dokončanje pokopališča, ki že dobiva pravo po-

Župan Tone Smolnikar in gospod Bojan Mlakar sta ob veselem razpoloženju krajanov prerezala trak ob otvoritvi ceste.

Velike skale in veliko pridnih rok, pa je zrasel nov oporni zid.

Betonski mešalec se je vrtel kar nekaj delovnih dni.

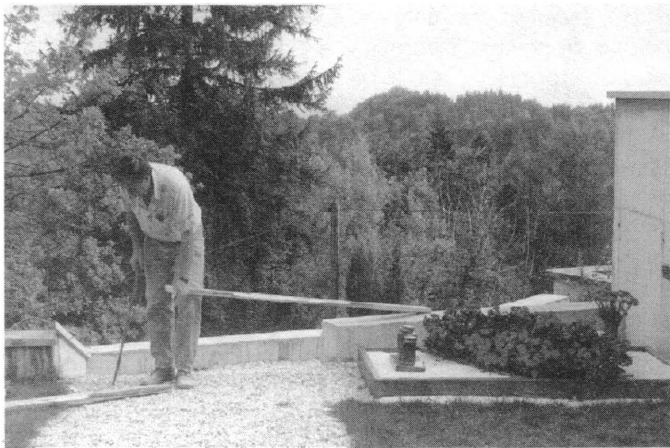
dobro. Začeli smo z zahtevno nalogo obnovitve opornega zidu ob stopnišču. Delo je bilo potrebno nujno opraviti, saj je obstoječi zid že skoraj razpadel in je predstavljal nevarnost za naključne obiskovalce in šolsko mladino. Delo je bilo opravljeno v glavnem s prostovoljnimi delom. Zaradi težko dostopnega terena je bilo večji del treba opraviti z rokami. Tukaj se je spet izkazala naša solidarnost, na katero venomer trkamo. Izgradnjo zidu iz kamna je prevzel član sveta Tone Podjed. S pomočjo Janeza Steleta in krajanov je gradnja uspešno potekala. Ob tej priliki je prav, da se spomnimo začetkov obnove celotnega hriba, ki ima na ta način popolnoma novo in lepšo podobo in uporabnost. Iskreno lahko rečem, da je pri zelo velikem projektu mrliške vežice, pokopališča, parkirišča in okolice sodelo-

vala večina naših krajanov; z osebnim delom, stroji, strokovno pomočjo, malico in denarjem. Čeprav se nekateri bolj pogosto pojavljamo pri prostovoljnih delovnih akcijah, verjamem, da z veseljem. Zato lahko rečemo, da je to naše veliko skupno delo.

V istem času smo začeli polagati kape na zidove novega pokopališča. Delo je začel in vodil Jože Čimžar. S pomočjo zidarjev in ostalih prizadevnih krajanov je bilo delo dokončano in lepo zaokrožuje izgled našega pokopališča. Veliko pozornost še nadalje posvečamo, da bi bila okolica pokopališča zelena. Zasadili smo nove površine, katere predvsem naše krajanke pridno vzdržujejo. Ob tej priliki se posebej zahvaljujemo Sadjarsko-vrtnarskemu društvu, ki je ob smrti svojega ustanovnega člana Ivana Kosirnika na-

Brez dobrega orodja in pomočnikov ne gre.

Zaključna dela na pokopališču, na katerem so že prvi grobovi.

mesto cvetja na grob prispevalo za nasaditev okrasnih grmovnic. Te smo posadili ob pokopališču in bodo še dolgo zelenele v njegov spomin. Lepa ideja je vredna posnemanja. To se je izkazalo tudi ob smrti Mišota Vrhovnika in Fani Pirc. Namesto hitro ovenelih rož so sorodniki, sosede in prijatelji prispevali denarna sredstva za ureditev parka okrog pokopališča. Posadili smo lovorikovce, božji les, bore, brinje..., kar bo še dolgo raslo v spomin na drage pokojne.

V letošnjem letu smo dobili načrte za kanalizacijo. Gradbena dokumentacija bo dokončana do konca leta. S tem se krepi naše upanje za bolj čisto okolje v doglednem času.

V spomin Ivanu Kosirniku je Janez Golob, član Sadjarsko-vrtnarskega društva, posadil okrasno grmičevje.

Grmičevje je potrebno tudi pravilno oblikovati.

Na pobudo društva samopomoči, ki je prispevalo petsto tisoč tolarjev in s strokovnim sodelovanjem gasilskega društva je Komunalno podjetje zgradilo nekaj novih in popravilo stare hidrante. Ker bo to zagotovilo večjo varnost našega kraja, je tudi KS prispevala že dolgo obljubljenega sredstva za postavitve enega hidranta.

Čeprav je naša skrb usmerjena predvsem v komunalno uredjenost našega kraja, pa je KS sodelovala tudi pri drugih akcijah, ki so tudi pomembne za dobro počutje krajanov.

Ob prehodu v leto 2000 je KS organizirala silvestrovanje na prostem, na igrišču pod šolo. Pri pripravi praznovanja so sodelovala vsa društva in šola.

Sodelovali smo pri pripravi praznovanja materinskega

Otroci so bili veseli darila ob materinskem dnevu.

dne, ki ga organizira RK Tunjice. Ta dan smo polepšali z izročitvijo računalnika osnovnošolcem naše šole, ki so bili darila iskreno veseli.

Za 1.maj nas je obiskala Mestna godba z budnico. Prav je, da se obdrži tradicija, zato se ji lepo zahvaljujemo.

Tudi na narodne noše, ki so nas zelo dostojno zastopale, nismo pozabili. Pa na šolo v naravi, vzdrževanje spomenikov, ...

Tudi vnaprej bodo naša prizadevanja veljala izboljšanju ko-

munalne urejenosti našega kraja, kar pomeni predvsem pridobitev sredstev za izgradnjo in vzdrževanje cest, izgradnje kanalizacije, priključitve vaškega vodovoda Laniše na centralni vodovod, popravilo starega pokopališča ipd... Ker so to zaenkrat dolgoročne želje, bomo o uresnitvi in tekočih planih govorili sproti.

Ob tej priložnosti se člani Sveta krajevne skupnosti zahvaljujemo krajanom za vsestransko podporo in sodelovanje, kar si želimo tudi v prihodnje.

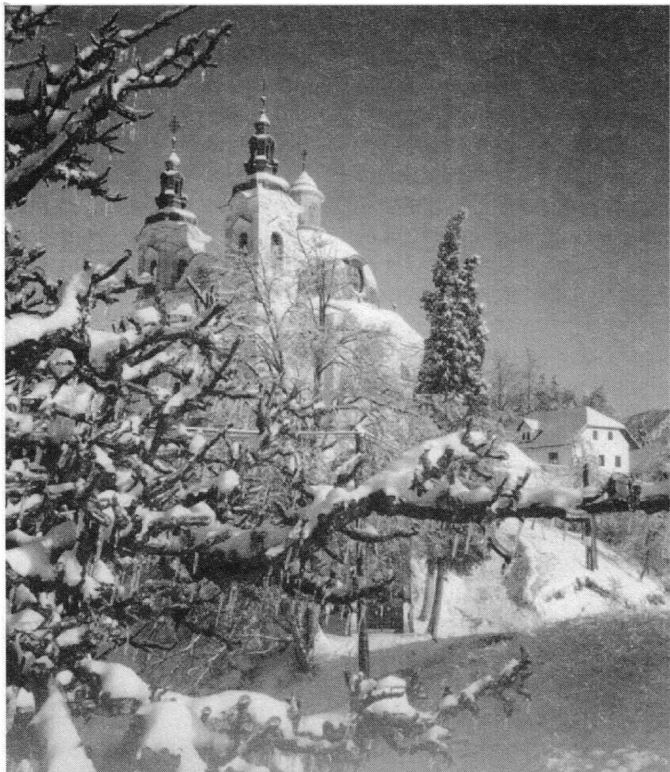

Mestna godba Kamnik nas je razveselila z budnico.

Vsem skupaj pa želimo veliko sreče, miru in notranjega zadovoljstva.

za KS Tunjice

Jožica Petek

Božično voščilo

Ali se leto dvatisoč začne ali končuje, vseeno, preživeli smo ga. Eni z bolj ali manj srečno roko, drugim je čas že začel kazati zobe, ko jim ne prizanaša ne narava, ne družba in ne sorodniki po krvi in jeziku. Te neprilike se dogajajo v naši bližini, znancem, prijateljem, včasih nam samim. Vendar to ni razlog za obup, ampak za novo preverjanje, koliko smo še ljudje in koliko je naša vera še živa in dejavna. Vera se ne dogaja le slabo uro pri nedeljski maši - tja hodimo le zajemat moči, da nam razosebjeni svet ne ugasne luči, ki ji piš lažnih svobod nenehno grozi, ampak se dogaja, ko smo sami s seboj in s svetom, kakršnega smo si pač ustvarili. Drugačnega ni. V rokah imamo vse božje načrte, kako urejati svet, da bi bil znamenje božje dobrote (zapovedi), vendar človeka zlo nenehno vleče v stranpoti neodrešenosti in teme, kakor pravi prerok Izaija: "Moje besede si mečete za hrbet, da bi se ne spreobrnili!" In kje je naše resnično domovanje, kje naš mir in naša sreča? Ne samo v odnosih, ki jih odkaže moč naših rok in našega uma,

ampak tudi v svetu podarjenega, milostnega sveta, ki ga kristjani v luči vere odkrivamo kot deležnost zgodovinsko preverjenih obljub, upanja in vere. Pravični bo živel iz vere in vera je temelj za pravičnost. Nova pravičnost po veri iz Boga pa se ne meni za čas, ker ga preseže. Oznanja se prilično ali neprilično, za oznanilo pa ne stoji le človek, ampak Vsemogočni. Zakaj torej praviš, moja usoda je skrita Gospodu, mojemu Bogu uha ja moja pravica. Ali ne veš, ali mar nisi slišal? Gospod je večni Bog, stvarnik koncev zemlje. On se ne utruji in ne opeša, nedoumljiva je Njegova razsodnost. Naj torej človek razmišlja kakor že hoče, omejen je na mnogo načinov, mladi moške se spotikajo in padajo, kateri pa zaupajo v Gospoda, dobivajo novo moč. V letu, ki je pred Vami, Vam želim, da bi v božji pomoči in varstvu dobivali moč Najvišjega, ki človeka pozna že od daleč. Prevzetim se ustavlja, ponižnim daje moč, Gospod vsega stvarstva naj razpne milost nad šotorišči vaših src v časih, ki so bili, ki so in še bodo.

Vaš župnik

Novoletni recept iz stare babičine kuharske knjige (preizkušeno dober)

Vzemi 12 dobro zrelih mesecev in pazi, da so popolnoma zdravi, da na njih ni nobenih ostankov stare zagrenjenosti, jeze, maščevalnosti, zavisti in ljubosumnosti. Odstrani z njih vsako sled nizkotnosti, skratka vse, kar je ostalo od neprijetnosti v minulem letu. Ti dvanaajsteri meseci morajo biti tako sveži in čisti, kakor so jih naredili v podjetju Čas. Razreži potem vsak mesec na 30 ali 31 dni, da bo zaloga zadostovala za eno leto. Nikar ne pripravi vseh dni enega meseca hkrati, marveč vsakokrat samo en dan. Da pa bodo ti dnevi zares najboljši v tvojem življenju,

skrbno upoštevaj naslednje navodilo:

Za vsak dan vzemi primerno število meric odločnosti, poguma, poštenosti, potrpljenja, delavnosti, zaupanja, molitve, skromnosti, miru in preudarnosti. Dodaj veliko žlico poleta in veselja, žličko obzirnosti, precejšen ščepec prizanesljivosti in odkrite prisrčnosti. Potem prelij vse z ljubeznijo in dobro premešaj. Na koncu okraši še z šopkom majhnih pozornosti in daj z vedrino svojim najbližjim na mizo.

Mojca Kosirnik

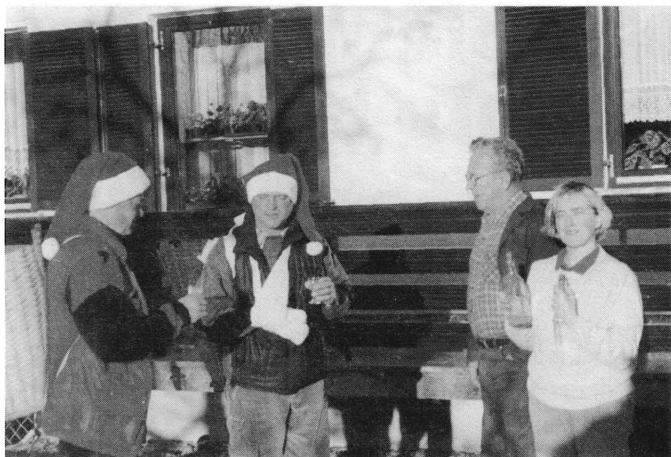
S košem in časopisom skozi vas!

Da se koš uporablja v Tunjicah še danes, se ve, da pa se da z njim nositi pošto, pa se ni vedelo do konca leta 1999. To smo prakticirali trije Tunjčani. »Ko piješ, ne vozi!«, geslo, ki smo se ga tako ustrašili, da smo se podali s košem na rami po Tunjicah, v njem pa najbolj bran časopis zadnjih pet let - Tunški glas!

Začeli smo malo po osmi uri pri Rezmanu, nadaljevali do Kavseljna in naprej do Krta. Kratek klepet in čez hrib k Verovšku. Od tu nas je steza vodila do Komatarja. Na dvorišču srečamo gospodarja Lojzeta in »ta mlado«. Obve-

zen počitek, piškoti »z...«, slikanje in nadaljujemo proti Košišem. Mama peče kruh, zato hitro nadaljujemo mimo srednjega do spodnjega. Ogled šiviljske delavnice od znotraj je bil kar obvezen. Nadaljujemo proti Omevcu mimo Bevšeka k Ukušeku in že smo na ravnini, kjer obiščemo: Grabnarjeve, Lesarjeve, Skalarjeve, Podbregarjeve in pridemo do Smolnikarjevih. Od tu naprej gremo mimo Grkmana, Pregledovih k Potočkarju in Bitencu. Nadaljujemo, tokrat po asfaltni cesti do Žabarja. Zopet zavijemo na makadam proti Podarju, mimo

Prvi počitek pri -8°C se je kar prilregel.

Jerneja, Ogrina, Vrhovnika do Mikuša. Nato po isti poti nazaj do gostilne »Za Tunco«, h Kozucarju in do Močvirnika, kjer pa spet ne gre mimo brez... Časopis zatakne v nabiralnik pri Korzarju, obiščemo Leskovčeve, Brezovčeve, Trtnikove in že smo pri Birtu. Ata nas kar malo presenečen bogato nagradi. Pri Jamnikovih nas »tršica« pozdravi pri vratih, sledi Šporn, nato pa k (sedaj že pokojnemu) najstarejšemu krajanu Andreju, ki nas s smehom pričaka kar na dvorišču. Pri Poštarju zavrnemo ponujeno, Kuharjevi so v službi, pozdravi pa nas Lesnikarjeva mama. Pri Jamovcu gremo čez cesto na zgornjo stran, kjer so Brzinovi, Vrbnikovi, Olga, Oreharjevi in Hruševci. Stopimo do Matija, nato pa proti Vinskemu Vrhju, mimo Vogarja, Žerjava, Boštarja, Odama, in Pikovca zakorakamo v breg. V župnišču odložimo kar za »gavtre« na vratih. Spustimo se do Vinška, Komovca, Kaplana, Jeršina mi-

mo treh vikendov do Pehka in Pocina. V daljavi vidimo Bukunka, ki ga kmalu dosežemo. Od tu se spustimo k Hrustu, med potjo navzdol zazvoni poldne. Pot nadaljujemo do Zotlarja in Ulčarja ter preko plantaže do Zg. Nauma. Pozdrav med vrati in mimo Farezovca k Oborhu. Pozdrav z Ančko in k Sp. Naumu. Ker so službeno odsotni, gremo čez travnik k Škletu. Srečamo se na dvorišču, potem pa v dolino. Od daleč opazujemo »Pstoto«, ko se je en član podal po bližnjici. K Jerovšku sva prišla ravno pravi čas. Delali so salame, ki pa naju niso premamile, zato smo že pri Davčarju, Korbarju in Sp. Kosirniku. Pri Zg. Kosirniku so presenečeni, ker so dobili časopis brezplačno. Pri Smrekarju sledi daljši počitek, kateremu sledi hrana. Tončki ni dobro »dati košarice«. Tu se srečava s tretjim članom, ki naju je po posvetu dokončno zapustil. Leta naredijo svoje! Pri Podbrezarju se zazreva proti Br-

nusovi in Grkmanovi domačiji, ki pa sta žal prazni. Pot naju vodi mimo Gmajnarja k Zg. in Sp. Golobu. Ob poti oddava časopis Čikvarjevim, nato pa k Mevžarju. Mama naju vabi na počitek, vendar se raje zazreva v breg proti Marku. Ker tudi tu odklanjava ponujeno, naju Markova mama spremlja do Braneta. Pozdrav in že smo pri Maležu in Koželjčku. Tu pa se nama pot spet prevesi navzdol. Pri Slanovcu trkamo in zvonimo, nato pa k Martinežu. Sledi sestop do Bovca in h Klemenčevim. Od tu k Mlakarju, mimo Balantiča, Jožovca in Bobnarja k Mahlavu. V košu nekaj zaropota. Nadaljujeva mimo Voštarskih, Gradišeka, Vovka, Brlogarja, Šmida, Kotarja do Vrtnarja. Napolniva koša, povprašava po zdravju najinega sotrpina in že sva pri »favšnem« Komovcu. Po stezi stečeva navzdol do Nivčarja, se ob Tunjščici vzpenja do Žvaba, Sp. in Zg. Hribarja, pa spet v dolino do Sp. Dolenca. Pri Zg. Dolencu Joža prebira voščilnice, vendar vseeno skoči v »špajz« po ????. Mimo dolinskega Tišlarja gremo k Cirju. Sledi vzpon do dveh Vočnikov. Kar čez njive dospeva do Jagra. Pri Sp. Lanišek spet ne ostaneva praznih rok, po vzponu do Zg. Lanišeka se oddahneva, kajti skrajni sever Tunjice je osvojen. Okrepčava se in zapodiva do Koželja. Ob Tunjščici nadaljujeva mimo Zg. Koželja, Kopšeta, Jakšeta do

Grilca. Nadaljujeva čez travnik do Brodarja. Hren in Pepca sta v bližini, zato sva že v kuhinji pri Zg. Žganu. Pozdravimo se s Sp. Žganom in v breg k Mešnarju. Po kovožu greva k Sušaku, od tu do Mejača, Šoferja, Omovška do najstarejše krajanke Lojzetove Cilke. Po-časi se že mrači in v mraku dospeva do Sp. Sitarja, mimo Zg. Sitarja k Trobevšku, Jošku, Mohtu, Škrjancu, Lipovšku do Seliškarja. Sledi odmor z ..., nato pa k Hrastarju, Maleziju, Marohu, Kaplanu, Turenšku, Forkeljnu do Znamenška. Vstopiva, oddava, dobiva in veselo mimo Mornarja h Kriškarju. Spet v breg mimo Dolinarja, k Petru, Golovcu, Tišlarju do Mihovih in k Hribcu. Pri Dolinšku seževa po zadnji časopis. Od Hribovska pokličeva »mami županjo«, ki ga sva vesela pripelje. Spet sva na cesti, kjer jo mimo Kotnika ureževa k Zadnikarju. Tu se že vidi najin cilj, ki ga mimo Užarja in Strehovca tudi doseževa. To je gostilna pri Grlušek. Za uro se več ne sekirava, kajti pri obloženih mizi se razvije debata. Zveva, da so včasih govorili, da so Tunjice tako velike, da jih noben berač ne obhodi en dan. Midva sva dokazala, da se to da, čeprav nisva prosjačila. Skleneva, da greva drugo leto spet, kajti kjer sva odklonila ponujeno, bova letos vzela.

Slavko Petek

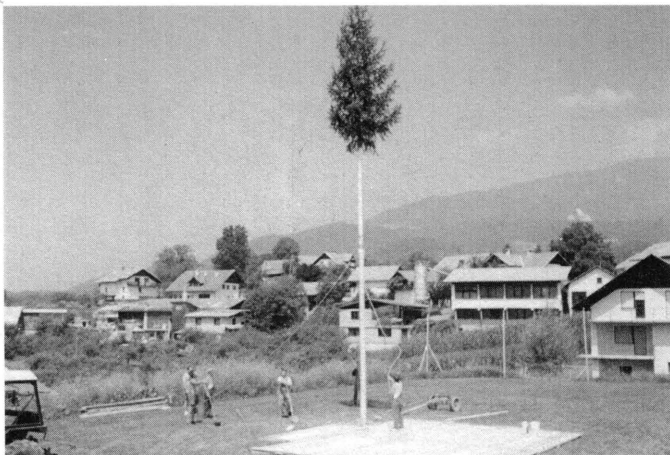
Tri stoletja samopomoči

Pri najstarejšem krajanu Andreju Čimžarju.

Naslov sam verjetno res pretirano prikazuje starost našega, sicer najstarejšega društva - Društva samopomoči Tunjice. Ustanovljeno leta 1897, in še danes delujoče društvo, je sicer zakoračilo v 104. leto obstoja, lahko pa rečemo, da je delovalo v treh stoletjih, čeprav se je to stoletje komaj dobro začelo. Kakšno vrednost bi imela danes kakršnakoli fotografija, ki

bi ovekovečila kraj ustanovitve prvega društva v Tunjicah, ki je kar pomembno vplivalo na življenje v vasi. Tudi poznejše delovanje društva je v polni meri upravičilo njegov nastanek, saj je marsikateri v nesreči prizadeti, s pomočjo društva oziroma solidarnosti med ljudmi, našel izhod iz nesreče, ki ga je doletela. Lahko rečemo, da je takšna organiziranost ljudi na

Postavljanje mlaja v čast prvemu krajevemu prazniku.

vasi pomembna za prijetno, varno in človeško kakovostno bivanje v takem kraju. Res je, da so takšne vrednote prisotne v vseh kasneje nastalih društvih v Tunjicah, kar pa je za medsebojno sožitje samo pohvalno.

Z leti, ko je nevarnost požara, zaradi drugačnih materialov, vgrajenih v hiše, začela upadati, se je tudi društvo začelo vključevati v spremljanje dogajanja v kraju. Pravzaprav ni nič spremenilo svojega osnovnega poslanstva.

Vsako leto, odkar praznujemo krajevni praznik, se je društvo obvezalo prazniku v čast postaviti mlaj na prireditvenem prostoru pod šolo, saj se spodobi, da delček k vsakoletnemu praznovanju pristavi tudi društvo, čigar dan ustanovitve praznujemo vsi. Toda teh drobnih dodatnih del, ki nič ne stanejo, je kar nekaj. Nabiranje lesa za izdelavo miz in klopi, ki so danes vsakemu krajanu dostop-

ne. Letos smo odborniki postavili tudi močno ograjo ob cerkvi in tam razširili dostop do poslovilne vežice. Če je nabirke lesa za mize in klopi bila deležna sleherni kmetija v Tunjicah, je pri letošnjem delu bilo dovolj, da so les darovali pri Jeršinu, Pocinu, Verovšku in Komatarju. Vsem se društvo zahvaljuje za takšno pomoč.

V jeseni tega leta pa je prišlo do postavitve nadzemnih hidrantov, kar se bo nadaljevalo tudi v prihodnjih letih. S tem bo omogočena hitrejša pomoč pri morebitnih požarih, zato je naše društvo smatralo, da v takšne projekte, ki služijo predvsem preventivno, vložijo petsto tisoč tolarjev, to je del prihrankov, dobljenih s člarnino. Upamo, da bodo hidranti vseskozi uporabni in nikoli uporabljeni.

Želimo vsem krajanom želimo varno in srečno prihodnje 2001. leto.

Valentin Zabavnik

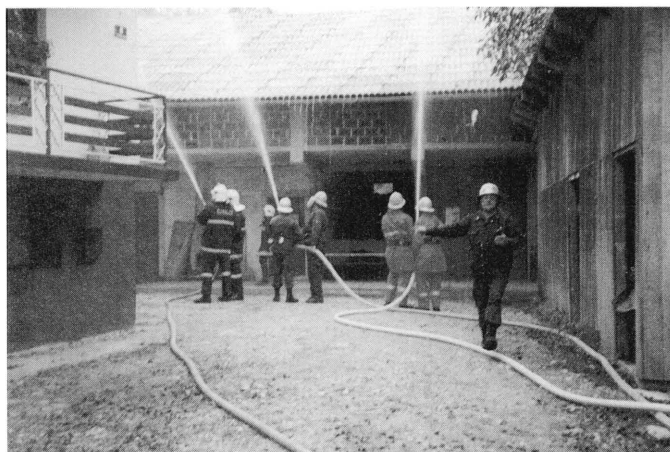
Člani društva samopomoči, gasilskega in športnega društva po končanem žaganju lesa za izdelavo miz in klopi.

PGD Tunjice in leto 2000

V letošnje leto smo vsi vkorakali oziroma vskočili z velikimi pričakovanji, predvsem zaradi tako znamenitega leta 2000, ki ga je dočakala generacija 1900... Načrtov smo imeli vsi veliko, tako osebno, družinsko, društveno, krajevno, državno.

zlične težaje s tega področja. Vsak, ki se teh težajev udeleži, porabi preko sto ur prostovoljnega časa.

Veliko se posveča zaščitni opremi gasilcev, v letošnjem letu smo prejeli najsodobnejše gasilske čelade ter zaščitne čevlje. Gasilska društva ima-

Sektorska gasilska vaja je prikazovala gašenje pri Bitencu.

Na tem mestu nas predvsem zanima, kaj je sploh počelo Gasilsko društvo Tunjice. Ker je še nekaj časa do občnega zboru, ko je pregled dejavnosti skozi pretekli čas, je še nekaj upanja, da bomo dosegli vsaj nekaj zastavljenih ciljev, ki so bili sprejeti na občnem zboru.

Vseeno pa se skozi vse leto vrstijo razni dogodki, kot je vsakoletno tekmovanje, ki je med prvimi dejavnostmi v začetku leta. Letos lahko zopet pohvalimo desetino pionirjev, ki so z osvojitvijo drugega mesta na občinskem tekmovanju dosegli lep uspeh, ostale desetine pa so dosegle povprečne rezultate, pač glede na vloženi trud v pripravah in prisotno srečo na samem tekmovanju. Poseben poudarek pa je na izobraževanju, saj je sedanjost v gasilstvu podrejena predpisanim zakonom, ki jih je potrebno poznati in spoštovati. To so Zakon o varstvu pred naravnimi in drugimi nesrečami, Zakon o varstvu pred požarom in gasilstvu ter še Zakon o društvih. Tako Gasilska zveza Kamnik organizira ra-

mo preko Gasilske zveze Kamnik podpisano pogodbo z Občino, ki v proračunu predvidi sredstva za delovanje Gasilske zveze Kamnik, s tem pa tudi društev.

Tako kot za vsa področja ni dovolj denarja, tako tudi za gasilstvo ni dovolj sredstev, da bi bila društva opremljena tako, kot predvideva kategorizacija.

Kar zadeva varnosti, je leto v Tunjicah minilo mirno, ni bilo požarov, pa tudi jesensko deževje ni prizadelo našega kraja. Tako je bil poudarek bolj na tistih vedrih dogodkih, kot so razna praznovanja, ki se organizirajo predvsem v poletnem času. Na vsa povabila smo se odzvali in se udeležili njihovih praznovanj. Posebej pa smo letos obiskali našega častnega predsednika Janeza Pregled, ki je praznoval svojo 80-letnico. Poleg nas so bili prisotni tudi predstavniki iz Gasilske zveze Kamnik.

Jeseni smo tri dni nastopali na prireditvi Narodnih noš. Prevzeli smo prodajo vstopnic. To delo je bilo zelo nevhvalno, saj so ljudje uporabljali

različne pripombe, včasih tudi žaljive.

Svečane obleke pa žal oblečemo tudi ob bolj žalostnih dogodkih. Letos smo se poslovili od našega dolgoletnega in ustanovnega člana ter predsednika v medvojnih letih Čimžar Andreja. Še na letošnjem občnem zboru nas je presenetil s svojo navzočnostjo in družabnostjo. Pred nekaj dnevi pa smo pospremili na prerano zadnjo pot Mišota Vrhovnika. Pospremili smo tudi darovalce zlatih žebeljčkov: Podjed Antona, Podjed Jožeta, Kosirnik Ivana, Radež Petra in Pirc Fani.

V novembru smo organizirali mladinski kviz, udeležba je bila predvsem z domačega društva. Vsi, ki so nastopali, pa so pokazali dobro znanje, kar je vzpodbudno tudi za naprej.

Društvo samopomoči je financiralo postavitev hidrantov, za kar se jim lepo zahvaljujemo.

Trenutno pa se končuje večletni projekt izdelave vhodnih vrat v orodišče. Ob tej priliki se zahvaljujemo Štefanu Stletu in darovalcu pločevine na vratih firmi Kosirnik - Koželj. Pripravljen pa je tudi les za nadstrešek, ki bo namenjen za shranjevanje preprek, ki so potrebne za tekmovanje pionirjev in mladincev. Les je brezplačno pripravil Janez Čimžar, njemu prav tako hvala in obenem dobre želje za čimhitrejše okrevanje po nesreči. Člani društva smo pomagali pri sanaciji strehe na hiši Malezjevega Ivana.

To bi bilo na kratko vse, kaj več pa boste izvedeli na občnem zboru, zato re

Stara mojstra pri uglasčevanju starih »inštrumentov«.

*Srečno in zdravo Novo leto 2001
želi vsem krajanom*

PGD Tunjice

Delovanje RK v letu 2000

V prehodu v novo tisočletje smo si vsi zastavljali najrazličnejše cilje. Včasih morda tudi previsoke, katerih se ni dalo doseči. Tudi jaz sem premišljevala, kaj bomo naredili člani Odbora RK Tunjice. Pa se nam je delo kar samo ponudilo. Saj smo poleg krvodajalske akcije, ki je bila v začetku leta, pripravili skupaj z osnovno šolo in krajevno skupnostjo praznovanje materinskega dneva.

Nato pa nas je čakala precej bolj zahtevna naloga, kajti sprejeli smo organizacijo krajevnega praznika. S tem je bilo kar precej dela, saj je bilo treba pripraviti in urediti precej stvari. Moram pa še enkrat reči, da v Tunjicah to sploh ni tako težko, saj so ljudje vedno pripravljene priskočiti na pomoč in nekaj narediti za svoj kraj. Tako je vsak član našega odbora dobil svojo nalogo in

jo tudi dobro opravil. Ko se je začelo praznovanje, je bilo zato vse tako, kot je treba. Imeli smo tudi degustacijo kumar, saj kumare pripadajo Tunjičanom in zakaj jih ne bi "probali" še drugi. Gostom so bile tako všeč, da jih je kar prekmalu zmanjkalo. Pa ne mislite, da smo imeli samo kumare, imeli smo tudi jedi z žara, prav tako za šankom in barom ni bilo dolgčas. In na naše mlajše obiskovalce prav tako nismo pozabili, za njih smo priskrbeli tudi sladoled. Da pa ne bom naštevala samo, kaj smo jedli in pili, naj omenim še kulturni program naše šole, saj so prav otroci tisti, ki s svojo prisrčnostjo vedno navdušijo. In navdušenja ni in ni bilo konec, ko smo malo po enajsti uri videli čudovit ognjemet. Tudi možnarji so pokali. Za ples in glasbo pa je poskrbel ansambel mladih fantov in dekleta z mal-

ce nenavadnim imenom SICER. A kot vsaka stvar, tudi veselica mine in na koncu nam ostale le še pospravljanje, da je bil prostor okrog naše šole spet tak kot prej.

Čez čas pa je za naš odbor prišlo drugo delo. Saj smo po radiu slišali novico o roparskem napadu na tri Slovence v Boliviji. S strahom v srcu smo čakali, da to nista bila naša krajana, a na koncu so se naše slutnje potrdile. Bili smo prizadeti in žalostni, in ko smo zvedeli, da družina Uršič potrebuje pomoč, smo šli nemudoma v akcijo. Nihče ni premišljeval, da je praznik, da je prvi november, vsak je mislil samo, kako bi pomagal.

Tako smo krajanje Tunjic v treh dneh organizirali akcijo pobiranja denarja od vrat do vrat, za katero moram reči, da je bila med ljudmi zelo lepo sprejeta. Vsak je hotel pomagati tako z denarjem, kot tudi z najboljšimi željami in lepo besedo. Saj nihče ne ve, kdaj bo sam potreboval kakršno koli pomoč. Po tem se tudi življenje na vasi razlikuje od življenja v mestu.

Za konec pa bi rada napisala še par besed zahvale vsem in vsakomur posebej, ki ste se trudili z delom ali kako drugače pomagali pri organiziranju krajevnega praznika in pri vsem drugem delovanju RK v Tunjicah.

Ana Stele

*Vsem želimo tihe bižične sreče,
miru in zdravja v letu 2001*

RK Tunjice

Posebnost letošnje veselice je bila velika udeležba najmlajših. Med njimi je bil letos prvič tudi Bovčev Luka ml.

TUNJIŠKI OKTET V LETU 2000; Srečanje oktetov Pozdrav Mariji

Naše prelepa cerkev tudi po zaslugi župnika Pavleta in raznih prireditelj vabi ljudi od blizu in daleč. Cerkev so prvo majsko nedeljo napolnili ljubitelji lepega petja, med katerimi so bili Tunčani prava redkost. Škoda, saj je takih prireditelj vedno manj, imeli pa smo priložnost slišati kar pet pevskih zasedb. Ta nedelja je bila odeta v majsko cvetje in petje v čast Mariji, kraljici slovenskih src. Ob njenem imenu je srce vernega človeka preplavljeno s toplino in notranjim veseljem, veseljem, ki se preliva v pesem.

Pesmi, ki jih najraje pojejo slovenska srca, so posvečene Mariji, njej so glasbeni mojstri posvetili največ pesmi. Marija nas navdihuje, zato ji pojmemo v čast, kličemo njeno materinsko pomoč, se ji zahvaljujemo in pojmemo hvalnice.

Zamisel predsednika Pevskega društva Tunjiški oktet Janeza Goloba o srečanju oktetov v mesecu maju je naletela na prisrčen odziv. Prav prijetni zvoki štirih oktetov in kvinteta so v akustični cerkvi navdušili številne gledalce in polna cerkev je bila vsem nam, predvsem pa pevcem, ki so bili na ta način nagradjeni za svoje delo, prav v posebno čast. To srečanje je bilo že drugo zapored in smo ga imenovali Pozdrav Mariji. Še naprej se bomo prizadevali, da bo ta prireditev postala tradicionalna. Domačemu Tunjiškemu oktetu so se pridružili pevci Trsteniškega okteta, Okteta Mekinje, Okteta Voglje ter Kranjskega kvinteta.

Prvi so zapeli pevci Trsteniškega okteta pod vodstvom Franca Urbanca, ki so v kratkem pismu takole zapisali: »Z veseljem in radostjo smo sprejeli vaše povabilo na srečanje oktetov v cerkvi svete Ane v Tunjicah. Organizatorju Tunjiškemu oktetu čestitamo in se obenem zahvaljujemo za lansko prireditev, ki nam je ostala v lepem spominu. V Trsteniškem oktetu se že dalj časa srečujemo s pomanjka-

njem pevcev bodisi zaradi službenih obveznosti ali raznih bolezni, vendar vztrajamo in upamo na boljše čase. Veseli smo, če se na vajah zberemo v čimvečjem številu ter da se ob učenju in petju naučimo novih idej in misli za premagovanje delovnega vsakdanjika. Ker pa v našem okolju nimamo možnosti, niti prostorov in zanimanja za tovrstne koncerte, se radi odzovemo vsakemu vabilu, še posebej vašemu hvaležnemu občinstvu.«

Tunjiški oktet med letošnjim nastopom.

Oktet Mekinje pod vodstvom Zdravka Berlica je bil med vsemi udeleženci najmlajši, saj so se prvič zbrali v letošnjem februarju z namenom, da pripravijo koncert postnih pesmi. Prvi koncert so izvedli konec marca v župnijski cerkvi v Mekinjah, ki so ga ponovili v Tunjicah in Trzinu. Večinoma so pevci mekinjski farani in prav vsi pevci pojejo tudi v cerkvenem zboru. Poleg tega aktivno prepevajo še v enem ali več zborih, ki delujejo na območju Kamnika in Ljubljane. Na koncu pa so še takole zapisali: "Ker nas druži veselje do lepega petja, smo se odločili, da se udeležimo tudi srečanja oktetov v Tunjicah."

Tudi Oktet Voglje si je nadel ime po domačem kraju, ki nam jasno pove, odkod pevci so in kje so začeli prepevati. V svoji predstavitvi pa so takole zapisali: » Naš oktet, to je oktet

Voglje, smo ustanovili leta 1993 z namenom, da bi se vključili v kulturno življenje v Sloveniji in na ta način prispevali svoj delež k pestrosti kulturne ponudbe na podeželju, predvsem v domačem kraju. Radi se odzovemo raznim povabilom širom po Sloveniji, kar je zasluga predvsem ZKO Slovenije, kjer smo navezali stike z drugimi skupinami. Tudi srečanj v Stični in Šentjernej se radi odzovemo, saj se medsebojno spoznavamo, navezujemo stike in

cerkvenih pesmi ter polovico narodnih. Tudi Kranjski kvintet ima pevovodkinjo Ano, za katero pravijo v šali, da jim vsega tudi ne dovoli; to je Ana Erman.

Tunjčane pa povsod spremlja domači Tunjiški oktet, kjer se najde priložnost za njihovo petje in lahko trdimo, da ni praznika oziroma dogodka v našem kraju, ki ga ne bi popestrili. V občini je celih petnajst let deloval kot edini oktet. Šele v letošnjem letu se mu je pridružil tudi oktet iz Mekinj. Vsi Tunjčani upamo, da bodo pevci uspeli premagati vse ovire in da nas bodo spremljali tudi v novem tisočletju. Še vedno jih sestavljajo sami Tunjčani, zasedba pa se že kar nekaj let ni menjala. Njihovo prepevanje pa se sliši tudi naokrog po Sloveniji, kar jim tudi omogoča tesnejša sodelovanja in gostovanja. Redno se udeležuje občinske pevske revije ob kulturnem prazniku, srečanja oktetov Slovenije v Šentjernej, letos tudi srečanja ob 100 letnici rojstva profesorja Cirila Vremšaka. Bliža se jubilejno leto, zato bodo, kot pravijo, v tem letu še bolj aktivni. Kar veliko truda je potrebno vložiti v to, da je petje ubrano, da se repertoar obnavlja z novimi pesmimi ter da organizirajo in zapojejo na raznih prireditvah. Oktet že deseto leto vodi Ana Stele.

Ljudje, ki čutijo z glasbo, lažje razumejo življenje v vsej njegovi lepoti in bolečini. Glasba nas povezuje in utrjuje pri krepitvi medsebojnih vezi. Glasba nas umirja, daje nam tisto, kar ne premore nobena beseda. Zato vsi skupaj, tudi na vasi, večkrat kaj zapojmo ter s tem dokažimo, da pojo srečni ljudje, ki si to srečo ustvarjajo sami. Kdor poje, dvakrat moli, slabo ne misli, ostaja mlad, pa tudi marsikatero žensko srce se stopi. Torej, pojmo in upajmo, da bomo petje znali ohraniti ter še obogatiti, saj smo Tunjčani kot posamezniki zelo aktivni tudi izven krajevne skupnosti.

Iz sadnega gaja

Okuliranje na novi parceli pri Smrekarju.

Tako kot sicer radi ugotavljamo, kako hitro čas beži, kar je seveda res, tako tudi v našem društvu primanjkuje časa in bi radi, da bi se letni čas ustavil za kakšen mesec, da bi postorili tisto, kar nam med letom ni uspelo.

V mislih imam novo njivo za vzgojo raznovrstnih sadik, predvsem jabolk in hrušk. Ta njiva leži v sredini Smrekar-

jevega sončnega pobočja in je od letošnje pomladi dodatno obogatena za čimkvalitetnejšo uporabno namembnost. Že začetna obsežna zemeljska dela so potekala v nevhvaležnih razmerah, ki smo jih Tunjičani sicer vajeni, le stroji, ki so bili nujno potrebni, so večkrat morali počakati na bolj suhe dni. Še dobro, da gospodar Janez tako dobro pozna svet okoli hiše. Le tako

smo lahko pravočasno pripravili njivo za tristo sadnih podlag, ki smo jih kupili v drevesnici MIROSAN, in skupaj z lanski sto podlagami, kupljenimi v Bilju pri Novi Gorici, tvorijo začetno osnovo za lastno dejavnost društva. Podlage so lepo zelenile, kar pomeni, da jim naša ilovica dobro de in tudi huda poletna vročina in kasnejša suša ni pustila nikakršnih posledic. V začetku septembra smo se lotili okuliranja, ki pa letos spričo dolgotrajne vročine ni

izborov, ki so desetletja prevladovala v Evropi. Naj omenimo nekaj sort, ki smo jih cepili: Rdeča lepocvetka, Gobovec, Orjaško Bojkovo jabolko, Rubin, Ljubljanski ban, Švicarsko oranžno jabolko, Breburne, Priam, Karmelitska reneta, Zlata parmena, Parkers peping, Granny Smith, James Greave, Zlati delišes, Champion, Fantazija, MB 9486 itd.

Ob tej priliki vse bralce in ljubitelje sadja naprošam, da nam sporočijo, kakšne sorte

14. maja leta 2000 je »Tunški močeradovec« na ocenjevanju na Ptujju dobil zlato medaljo. Zasluge za to ima kmetija Jeršin, ki je ponesla to znamenito pijačo še dlje v svet. Čestitamo za ta zgodovinski dosežek !

Pomladansko obrezovanje.

bilo tako uspešno kot lansko, ko se je praktično vse prijelo. To opravilo nam ostane za pomladne dni, saj je potrebno cepiti še dvesto podlag M 111. Večino cepov za dosedanje cepljenje je prispeval naš član Lado Dobrovoljc, ki ima v svoji zbirki več kot tristo vrst sort jabolk, ki jih je več let vneto zbiral po Sloveniji in zamejstvu. Med njimi so najkvalitetnejše sorte raznih sadnih

bi želeli imeti v svojem vrtu, saj bomo le tako najhitreje ustregli željam in že spomladi cepili za vas željeno sorto, katero boste v naslednji jeseni že lahko presadili v svoj vrt.

Letos je bila v Sloveniji spet razstava sadja, tokrat v Posavju, kjer so na različnih krajih predstavili bogato izbiro novih sort, ki jih v tamkajšnjih krajih gojijo v intenzivnih nasadih. Ponudba starih sort ni

V šoli je letos potekala zanimiva učna delavnica poslikave na steklo. Vodila jo je Rosana Kleindienst. Udeležili so se je tako mladi kot starejši.

dosegla tega, kar imamo v Tunjicah. Zato je še toliko bolj pomembno, da ohranimo te zelo iskane stare sorte, ki so nam jih zapustili predniki. Tudi dnevi »Kozjanskega jabolka«, ki so potekali sočasno, so postregli z veliko željo in potrebo po ohranitvi travniških nasadov, iz katerih edino še lahko dobimo najkvalitetnejše sadje za predelavo v sokove, jabolčno vino, kis, suho sadje, žganje. Tega imamo v Tunjicah dovolj, le potruditi se moramo in privabiti kupce, kar nam bo spričo večjih mest, upam, le uspelo.

V tem letu pa je društvo izgubilo ustanovnega člana Ivana Kosirnika - Sp. Sitarjevega, ki je umrl po hudi bolezni. Ivan je bil med pobudniki za usta-novitev društva, saj je že pred tem okoli hiše na novo posadil 85 dreves, vsa starejša pa pomladil in skrbno obžagal, društvu pa odstopil del vrta za posaditev prvih sto podlag. Lahko rečemo, da je bil motor društva, saj je kljub skrhanemu zdravju neu-

morno delal naprej. V obnovi starih sadovnjakov je videl tudi pomembno korist za kmete, ki jim v Tunjicah ni kaj dosti dano. Videl je tudi lepo podobo kraja, če je sadovnjak lepo urejen. Takšen Ivan nam bo ostal v spominu in spleča se ga posnemati v dejanjih. Njemu v spomin je društvo namesto venca na grob posadilo okrasno grmičevje ob novem pokopališču. Hvala mu za nesebično delo v društvu.

Pred nami je novo leto, od katerega vsi pričakujemo bolj umirjeno vreme in spet vsaj tolikšen pridelek brez toče, da bomo končno lahko v jeseni pripravili razstavo starih sort jabolk in hrušk, ki rastejo na področju Tunjic. To si želimo v društvu skupaj z vami, kakor tudi skupnega uspešno preživetega leta 2001. Vsem želimo polno sreče in zadovoljstva,

Sadjarsko - vrtnarsko društvo
zanj Valentin Zabavnik

*Sadjarsko-vrtnarsko društvo
vsem bralcem želi
vesel Božič
in srečno novo leto!*

Življenje v naši šoli

V šolskem letu 2000/2001 je na naši podružnični šoli 30 otrok; 5 je prvošolcev, 6 drugošolcev, 11 tretješolcev in 8 učencev, ki obiskujejo četrti razred. Šolsko učenost jim pomagava osvajati dve učiteljici, Metka in Jelka. V mali šoli je 9 otrok, 11 pa jih obiskuje cicanove urice. Pouk se prične ob 8.15 in traja do 11.45, oziroma petu ura do 12.30.

Tudi letos smo se povezali z učenci in učiteljicami z Vranje Peči. Skupaj obiskujemo gledališke predstave in organizirane dneve dejavnosti. Učenci se že dobro poznajo med seboj in upam, da bodo nadaljevali svoje druženje tudi še, ko bodo večji.

Poleg pouka potekajo v šoli še naslednje dejavnosti: pravljичni krožek, kolesarski krožek, pevski zbor in dramski krožek, ki ga vodi gospa Dragica Vrhovnik.

V šoli preživimo majhen del življenja, želim, da bi vsakomur ostal v prijetnem spominu na brezskrbnost otroških dni.

Metka Mestek

sivo krmežljivo dopoldne posije sem ter tja bled sončni žarek.

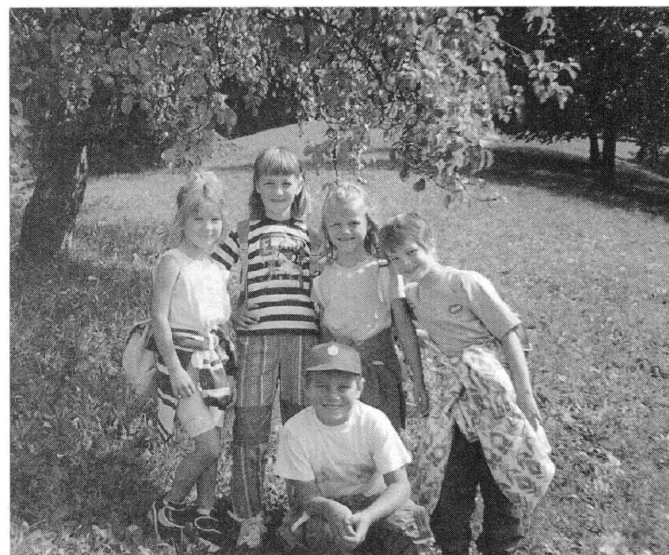
S sosedo Danico se zmeniva za sprehod. Odideva proti Štuli. Mimo gostilne jo mahneva v gozd, kjer se vedno pogosteje ustavljava. Nobe-ne kondicije ni v nogah. Kljub sivemu vremenu je na Štuli kar živahno. Tu srečaš znanca, prijatelja. Malo postojiva, poklepetava, nabereva energijo in se odpraviva naprej. Mimo Bukunka, Jerovška, Korbarja, Goloba naju pot pelje nazaj proti domu. Na pragu hiše stoji Holcarjeva mama, ki naju vabi k sebi. Za trenutek stopiva na klepet in obujanje spominov.

Nedeljsko popoldne se je prevesilo že v večer, ko sva se poslovili. Bo dovolj energije za naslednji teden?

Metka

Nabiramo gobe

Z mamo sva šla po gobe. Ko sva nekaj časa hodila, je mama zagledala velikega črnega jurčka in še nekaj malih. Potem

Prvošolke Vana, Nataša, Anja in Manca pazijo na edinega fanta (prvošolca Roka)

Po energijo...

Naporen dan je za menojo, dopoldne služba, popoldne varstvo vnukov. Nedelja se rodi, v

sem zagledal velik kup listja. Odgrnil sem ga in pod njim je bil velik jurček. Ko sem ga pokazal mami, me je pohvalila. Potem sva šla domov. Jurček

je bil Roku, očiju in mamici zelo všeč.

Matic Slabe, 2.r.

Obisk v šoli

Obiskali so nas trije policaji. S seboj so pripeljali dva konja. Povedali so nam, kako moramo previdno hoditi po cesti. Ko se vozimo s kolesom, moramo nositi čelado. Tudi konje smo jahali.

Žan Sušnik, 2.r.

V bolnici

V sredo, 30. avgusta sem šla v bolnico. Tam sem se prvi dan samo igrala. Drugi dan so me operirali. Po operaciji sem bila zaspana. Popoldne me je obiskala mami. Mami mi je malo pomagala. Ko sem prišla domov, sem bila vesela.

Urša Železnikar, 2.r.

Moja soba

Moj najljubši prostor v stanovanju je soba. Soba je bela in zelena. V njej imam računalnik, igrače, knjige, fotoalbume in avtomobilčke.

Rok Vrhovnik, 2.r.

Ron

Moja najljubša žival je pes, ki mu je ime Ron. Spi v pasji uti. Dvakrat na leto ga kopam in veliko krtačim. Peljem ga na sprehod in ga odvežem. Tudi pobegne nam!

Gašper Sedušak, 2.r.

Učna ura v botaničnem vrtu

V sredo, 25.10. smo imeli naravoslovni dan, šli smo v Botanični vrt. Z nami so šli tudi učenci z Vranje Peči. Tam smo

se razdelili v skupine. Dobili smo učne liste, ki smo jih reševali.

Najprej smo odšli v džunglo. Tam so bile palme, banane, kaktusi in veliko ovijalk. V skalnjaku so bile rastline, ki rastejo v gorah in ne potrebujejo veliko zemlje. V umetnem ribniku so bile tudi zlate ribice. Prvo drevo v Botaničnem vrtu, lipo, so zasadili leta 1810. V rastlinjaku smo si lahko kupili rastline za domov. Jaz sem si kupil čisto majhno sramežljivko. Vselej, ko se dotaknem njenih listov, se skrrije.

Po malici smo se za spomin še fotografirali, potem smo se odpeljali domov.

Marko Balantič, 4.r.

Lov za zakladom

Vsi učenci smo se 7. junija odpravili v Škofjo Loko. Tam smo iskali zaklad. Nismo hodili v

skupinah, ampak kar skupaj, da se ne bi izgubili. Najprej smo dobili zemljevide. Začeli smo iskati zelene stekleničke, v katerih so bila navodila. Hodili smo po gozdnih stezah. Začelo je deževati in smo se morali vrniti nazaj na kmetijo. Ko je nehalo deževati, je rekel gospodar: "Kdor hoče iskati naprej, naj gre z mano, tisti, ki pa nočejo, naj se grejejo v hiši."

Kmalu je Blaž našel zaklad, v katerem so bili bonboni in zlati cekini. Ko smo se vrnili nazaj, smo bili zelo veseli. Te cekine je učiteljica razdelila. Čas je bil, da odidemo domov. Poslovili smo se od gospodarja kmetije.

Peljali smo se proti domu. V avtobusu nam je učiteljica razdelila bonbone. Bilo je zanimivo, čeprav nam ni bilo naklonjeno lepo vreme.

David Kosirnik 3.r.

Žebliji v ograji Gobarsko leto

Majhen fant, ki se je večkrat slabo obnašal, se je nekega dne močno razburil. Njegov oče, ki je bil pameten človek, mu je dal vrečko polno žebljev ter mu dejal, da naj vedno, ko bo razburjen in se ne bo mogel obvladati, zabije en žebelj v ograjo. Prvi dan je fant zabil v ograjo kar 37 žebljev.

V naslednjih nekaj mesecih se je naučil obvladovati svoje obnašanje in število zabitih žebljev v ograjo, se je počasi začelo zmanjševati. Fant je kmalu odkril, da je lažje obvladovati svoje obnašanje, kot zabijati žeblje v ograjo. In kočno je prišel dan, ko se ni nič razburil, in tako tudi ni zabil nobenega žeblja v ograjo.

Tako je to povedal očetu, in ta mu je rekel, da naj vsak dan, ko se ne bo razburil potegne en žebelj iz ograje.

Dnevi so minevali, in prišel je dan, ko je fant povedal svo-

jemu očetu, da ni več žebljev v ograji. Oče je prijel sina za roko in ga peljal do ograje. Tam mu je rekel: "Sin moj, dobro si opravil svoje delo, toda poglej vse te luknje v ograji.

Ograja ne bo nikoli več ista. Ko nekomu rečes nekatere stvari v besu, te besede pustijo brazgotine, ki so kot te luknje v ograji. Človeka lahko zabodeš z nožem, in kasneje nož tudi izvlečeš iz njega. Potem mu sicer lahko nešteto poveš, da ti je žal, vendar rana ostane za vedno.

Besedne rane ravno tako bolijo kot fizične. Pravi prijatelji so tako redki, kot so redki dragulji. Prijatejti te pripravijo do nasmeha, prijatelji te poslušajo, prijatelji te opogumljajo, ko ti gre slabo, imajo zate lepe in spodbudne besede in njihovo srce je tebi vedno odprto."

P.S. Prosim, oprost mi, če sem kdaj napravil luknjo v tvoji ograji.

Letos smo pri nas doma od pomladi do pozne jeseni nabirali gobe. Nabirali smo jih skoraj vsak dan. Mama je imela ves čas polne roke dela s čiščenjem. Vlagala jih je v kis, veliko pa jih je posušila. Posušene gobe so najboljše mlete kot začimbe za golaž in druge juhe. Nabirali smo več vrst

gob: to so jurčki, dežnikarice, lisičke, šampinjoni, turki, maslenke, macesnovke in brezovke. Dežnikarice smo pojedli ocvrte, jurčke pa smo ponavadi prepražili skupaj z jajci. Nekaj pa smo jih shranili v zamrzovalnik in jih bomo porabili pozimi. Moja najljubša jed iz gob je juha.

Urban Klemenc

"Za vsakogar nekaj, nekaj za vse"

Že nekaj časa se je v glavah nekdanjih članov dramske skupine, ki je delovala v Tunjicah pred približno 16.leti, porajala misel, da bi jo ponovno oživeli.

Ugotovitev, da nam v letih, ko imamo že svoje družine in vsakdanje skrbi ter zadolžitve doma, nekaj manjka po kulturni plati, je padla na plodna tla.

Predvsem smo želeli k sodelovanju povabiti naše najmlajše, saj se otroci radi učijo novih stvari, še raje pa nastopajo.

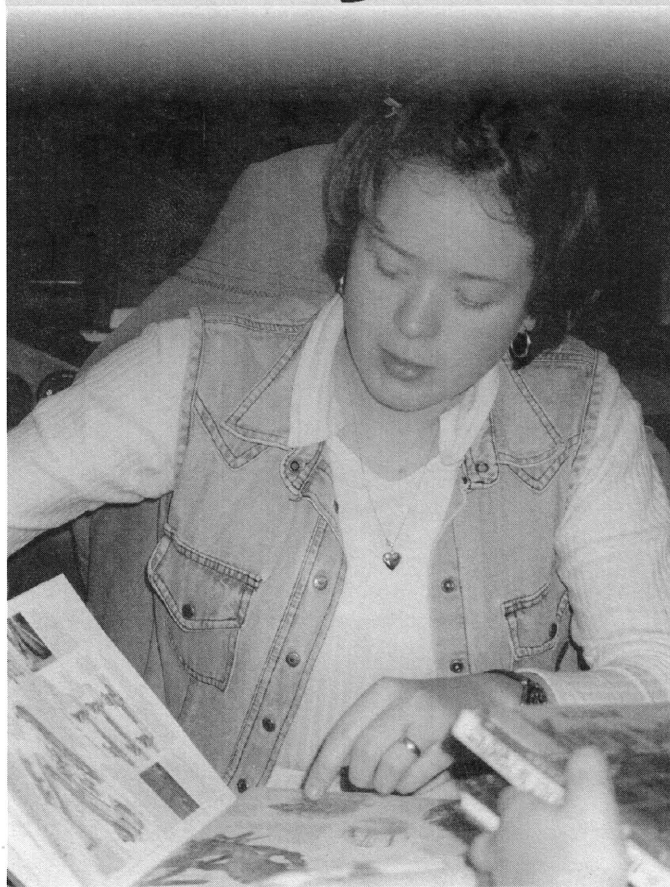
Že pri vajah so pokazali požrtovalnost in resnost, hkrati pa so zelo zabavni. V sebi skrivajo talente, ki jih marsikdo pri sebi še ni opazil. Prvo prireditev smo poime-

novali tako, kot smo jo že pred leti in sicer "Za vsakogar nekaj, nekaj za vse", saj je v program vključenih več različnih tem za različne okuse. Vsi, ki se zbiramo ob petkih zvečer v prostorih osnovne šole Tunjice bomo veseli, če se nam pridružite in z novimi idejami ter kančkom volje do igranja skupaj z nami pope-

strite svoj in vaški vsakdan. Hkrati pa bralce "Tunjiškega glasa" vabimo na ogled novoletnega srečanja, ki bo v avli osnovne šole Tunjice v petek, 29. decembra, ob 18. uri. Povabite v našo družbo še naše prijatelje in znance!

Urša

Potujoča knjižnica

Sabina v svetu knjig.

Letos minevajo tri leta, odkar se je pred šolo ustavil velik kombi z napisom »potujoča knjižnica« in večino teh let se je z njim pripeljala tudi Sabina Zore. Predvsem otroci so vsak drugi četrtek že veliko pred šesto uro zvečer nestrpno čakali, da pride kombi, potem pa planili k vratom, da bi bili prvi pri zamenjavi knjig. Lep dogodek, ni kaj. Da knjiga pre-

maga televizor ali računalnik, skoraj ne bi verjel, pa vendar se zgodi tudi to. Ko se otroške vrste zmanjšajo, vstopim v kombi tudi sam, na kratek pogovor s Sabino, ki so jo posebej otroci zelo vzljubili.

»Vidim, da je tunjiška mladina kar navdušena nad knjižnico. Po kakšnih knjigah pa je največje povpraševanje?«

»Ja, to je pa različno. Za mlaj-

še otroke so najbolj privlačne slikanice in pravljice npr. bratov Grimm, nekoliko starejši šolski otroci, fantje, segajo po pustolovskih romanah ali napatih zgodbah, dočim dekleta raje prebirajo knjige, ki opisujejo težave teh deklet, ko se porajajo prve ljubezni ali pa tudi knjige, katere so napisali njihovi vrstniki. Starejši člani naše knjižnice pa segajo predvsem po vojnih romanah, ki so domena moških, medtem ko ženske teh let še najraje segajo po knjigah, ki opisujejo kmečko življenje in podeželje, skratka nekakšno nostalgijo po otroških letih.«

»Koliko je teh obiskovalcev potujoče knjižnice?«

»V Tunjicah je obisk zelo lep, saj povprečno pride v knjižnico vedno več kot 40 ljudi. Posebno v zimskem času je obisk zelo lep in vzpodbuden.«

»Tudi starejših?«

»Ja, tisti, ki so veliko brali v mladosti, berejo tudi danes, ne glede na vse. Knjiga jim je največ. Poglej, veliko se jih zanima za slovenske večernice, ki so včasih izhajale pri Mohorjevi družbi ali pa knjige, ki so jih v svojem življenju že prebrali, pa si jih ponovno želijo vzeti v roke, preprosto zato, ker so jim všeč.«

»Pa novejši avtorji?«

»To je pa grozno. Moram priznati, da včasih kakšno knjigo dam na stran za Tunjice, ker je sicer ne bi dobili naši člani, takšno je povpraševanje po teh novih pisateljih, kjer so v

ospredju predvsem ženske pisateljice: Daniele Steele, Victoria Holt, Sidney Sheldon, Mary Higgins - Clark in druge. Te knjige so razgrabljene takoj, ko pridejo na naše knjižnične police.«

»Pa misliš, da bi se dalo bralno kulturo še izboljšati?«

»Seveda, samo ne vem, kdaj se bo to zgodilo. Opažam, da so otroci preobremenjeni z najrazličnejšimi dodatnimi krožki in jim za knjigo ostane resnično malo časa, pa tudi v šoli bi za popularizacijo branja naredili več, saj nam branje pomaga k mnogim lepšim lastnostim, ki nam v vsakodnevem življenju še kako koristijo.«

»Lepa hvala za kratek pogovor in še veliko uspeha ti želim v tem lepem poklicu.«

Na vratih potujoče knjižnice se je spet nabrala skupina mam z majhnimi otroci, ki so že od zunaj radovedno kukali po policah, kjer so bile njihove slikanice.

Kombi potujoče knjižnice se ustavi v Tunjicah vsak drugi četrtek od 18. do 20. ure. Toda od letošnje pomladi brez Sabine, ki je zdaj potujočo knjižnico s približno 1000 knjigami zamenjala za šolsko knjižnico v šoli Toma Brejca v Kamniku, kjer pa se nahaja več kot 10.000 knjig. Ob tem pa dela diplomu iz knjižničarstva.

Valentin Zabavnik

Izdelava košev

Ni še tako dolgo tega, kar so si ljudje na vasi z vsakovrstnim delom skušali prislužiti skorjico kruha za preživetje. Še posebej, če je bila kmetija majhna, z malo obdelovalne zemlje in če je bilo pri hiši veliko lačnih otroških ust.

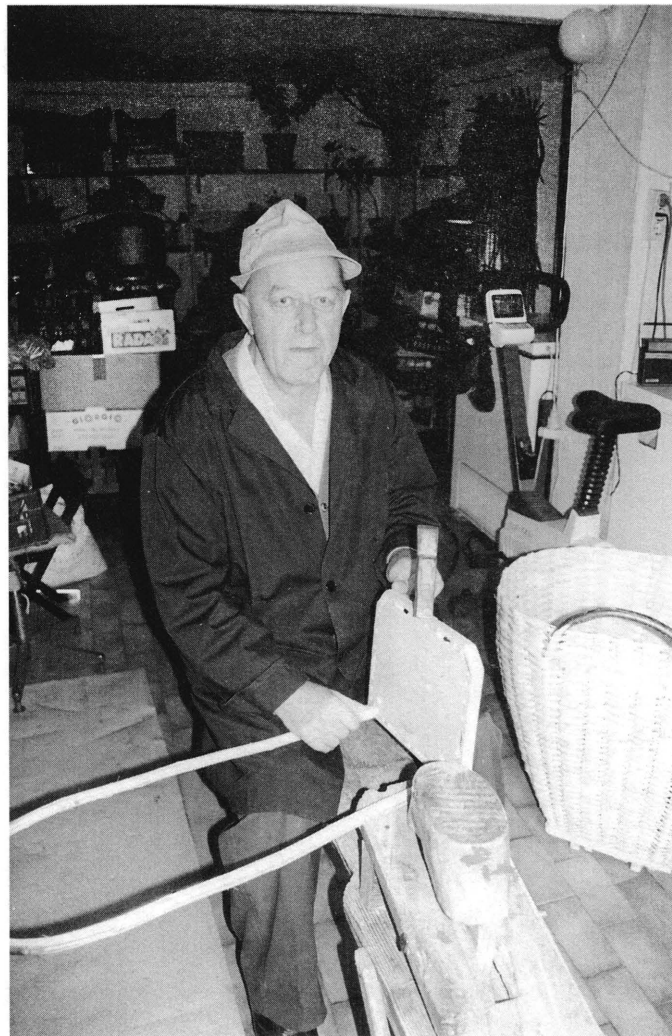
Ena takih številnih družin je bila vsekakor tudi pri Zg. Dolencu v Lanišah. Poleg polovice grunta so imeli tudi manjši mlin in se ukvarjali s trenjem lanu. Oče Florjan je znal marsikaj narediti. Izdeloval je celo pohištvo iz masivnega lesa in je tako mogel svojim številnim hčerkam pripraviti dostojno balo. Pri hiši pa so delali tudi lesene cokle iz topolovega lesa, izdelovali so brezove metle ter košarili. Košariti je star domači izraz za izdelavo košev in košaric.

V Tunjicah so koše izdelovali v številnih družinah, posebej znani pa so bili košarji v Lanišah ali v Dolini, kot se je temu naselju še nedolgo tega reklo. Janez, najmlajši otrok pri Dolencu, se spominja, da je delal koše še kot šolar. Sestra Tona pa jih je potem prodajala po Stranjah in Godiču. Minilo je že 70 let, odkar se je naučil te zanimive stare obrti. Seveda jih ne izdeluje vseh 70 let, saj so bila vmes vojna leta, pa tudi leta po vojni zaradi pomanjkanja časa in drugih za dolžitev niso dovoljevala takih opravil. Ves čas pa, odkar je upokojen, z veseljem poprime za stara orodja in lahko bi rekli, da je košarjenje njegov konjiček, saj je najraje v kleti - delavnici, kjer ob poslušanju radia nastajajo koši, košarice z enim ročem za pobiranje sadja ali krompirja, ter košarice z dvema ročajema. Za izdelavo potrebuje bukov les in leskove palice. Bukov les, ki ga lahko nadomesti tudi

hruška, mora biti debel dva centimetra. Leskove palice, ki jih naseka po grmovju, je treba dati v peč, da se močno segrejejo. Potem se jih obeli, zarezže ter na kolenu iz njih derejo vitre. Vitre je potrebno očistiti in obrezati, da so enake - enotne, kot jim pravijo izdelovalci košev. Predno se začne plesti, je take vitre treba namakati v vodi in to najmanj eno uro. Doma pri Dolencu so jih namakali v grabnu, ki je tekel spredaj pred hišo. Izviral je pod Dolencevim Petelinjekom. To je najvišji vrh v tunjiški fari, saj so se tunjiški otroci še pred drugo svetovno vojno v šoli o tem učili. Dandanes se vitre namakajo v večjem sodu, saj mimo hiš danes le redkokje teče kakšen graben ali potoček.

Za izdelavo košev so potrebni tudi količi in glaviči, oboji iz leskovega lesa. Količi se izdelujejo iz paljenga lesa, to pomeni, da se morajo segreti - paliti na štedilniku in ko so dovolj vroči, se jih z velikim nožem in lesenim kladivom kolje oz. tanjša. Ko so stanjšani, se jih z rezilnikom obreže.

Les debeline dveh centimetrov se rabi za izdelavo dna, oziroma »podna«, kot se strokovno imenuje dno koša. Poden je potrebno navrtati in vgraditi vanj roč. Nato se v ostale izvrtine nabijejo količi iz zgornje strani in glaviči iz spodnje strani. Glaviči so količi, ki imajo spodnji del odebeljen in so potrebni zato, da poden ne odpade od koša. Nato se lahko začne plesti. Ko je predvidena višina koša izdelana, se količe zatakne in sicer enega v levo, drugega v desno in po dodatnem brušenju je koš spleten. Roč koša je v zgornjem delu, kje se ga ob uporabi prijemlje z roko, neolupljen.

Dolencev Janez pri delu. Letos je praznoval 80-letnico.

Naramnice koša so izdelane iz platnenega blaga, takega, kot se ga uporablja za dviganje in spuščanje okenskih rolojev. Nekoč, ko tega materiala še ni bilo, so na koš pritrili naramnice iz vrvi ali usnja. Ženske so bile nemalokrat ožuljene po ramah, ko so težke »kamniške« koše nosile na trg. Kamniški koš se je od ostalih razlikoval po tem, da je imel zgoraj - na vrhu pleteno kito.

Izdelava koša traja, pravi Janez, približno osem ur, ker jih on dela bolj počasi. Želimo mu, da bi jih še veliko izdelal, saj mu to delo pomeni veliko

zadovoljstvo in mu krepi voljo do življenja.

Tone Palčič

Gospod Pregled Janez, o katerem govori gornji članek, je še vedno čil in deloven. To je odraz njegove življenjske energije, ki jo je obdržal do pozne starosti. V življenju je vestno opravljal svoje redno delo, poleg tega pa je velik del svojega znanja posvetil tudi delu v naši krajevni skupnosti in gasilski organizaciji. Zato se ob visokem jubileju čestitkam pridružujemo in mu želimo še mnogo zdravih in srečnih dni.

KS Tunjice

Imeti zdrave odnose z ljudmi pomeni, da jih imaš rad takšne, kakršni so zdaj, ne takšnih, kakršne upaš, da bodo postali jutri.

Druge najboljše učiš tisto, kar se moraš sam naučiti.

Kdor zaupa, mu je zaupano. Zaupanje pa je ključ do mnogih odgovorov.

Vse kar potrebuješ, je ljubezen. (John Lennon)

Naravni zdravilni gaj napreduje Svetovni znanstveniki obiskali gaj

Profesor dr. Konstantin Korotkov

Dr. Konstantin Korotkov iz St. Petersburga si je ob nedavnem kongresu svetovnih znanstvenikov s tega področja v Ljubljani osebno ogledal Zdravilni gaj v Tunjicah in priznal prisotnost energijskih vrelcev ter njihov ugoden vpliv na različna bolezenska stanja, od glavobola do revme in rakastih obolenj. Dr. Korotkov je s seboj prinesel najnovejšo Kyrlianovo kamero za slikanje avre, sam pa je instaliral program, ki zagotavlja zanesljiv energijski pregled za ugotavljanje motenj v zdravju. Dobili smo še več po-

polnoma novih programov z razlago o čakrah - energijskih točkah, stresni program. Ruski znanstvenik je posredoval napotke za nadaljnje delo v gaju in me povabil, da se pozimi udeležim specializacije v St. Petersburgu. V Tunjicah so bili ob tej priložnosti številni drugi znanstveniki, biologi iz Rusije, Nemčije in ZDA, med njimi slovita zakonca Tatjana in Vladimir Vocikov z univerze Lomonosov v Moskvi ter Jeremy Horne iz Arizone. Odkar je dr. Korotkov obiskal gaj, smo z njim v nenehnih sti-

kih. Sodobne telekomunikacije nam vse to omogočajo. Tako to ni več ovira, če se ti postavi vprašanje, napišeš E-mail, in odgovor je kmalu tu. Sama imam drugi mesec še zadnji seminar o zdravljenju. In tako bom postala zdravilka. Tako se vse osebje gaja izobražuje po svojih najboljših močeh. Ljudem želimo čim bolj pomagati pri njihovih problemih.

Saj veste, nihče ni tako bogat, da ne bi nikogar potreboval in nihče tako reven, da ne bi bil nikomur potreben. Drug ob drugem rastemo in se učimo. Še naprej se bomo trudili, da bomo zadovoljni vsi in rasli na naši duhovni poti.

Katja Vrhovnik

Sprejem na Brniku. Dr. Konstantin Korotkov, Tatjana in Vladimir Vocikov ter lastnik gaja Drago Vrhovnik.

Silvestrovanje

Bil je večer kot mnogo drugih, ko se je od celodnevnega dela treba umiriti, najbolje ob hladnem pivu ali soku. Če pa ob teh užitkih čez ožgano kožo zapihlja še prijeten veter z bližnjih planin, se v človeku kar same od sebe porajajo ideje in načrti za naslednje dni. V enem takšnih večerov je zbrana družba pri hišni številki 25 dobila idejo, kako se lotiti silvestrovanja na prostem v Tunjicah. Ponavadi se v takšnih primerih kot po naključju zbere takšna družba, ki na koncu tudi prispeva večino dela, da ideja zaživi. Tudi

tokrat ni bilo dosti drugače. Vsak je vzel svoj del naloge zares in do silvestrovanja na koncu tisočletja se ni bilo treba nič več dogovarjati. V silvestrskem jutru smo se zbudili kar malo nelagodno ob dejstvu, da nas čaka prehod v novo tisočletje in kup neznank ob tako čudnih napovedih raznih strokovnjakov s področja napovedovanja prihodnosti. Toda pred nami je bilo delo, zadnje v tem letu. Predstavniki šole, KS in društvo smo okrasili naš stalni prireditveni prostor pod šolo in postavili »zunanje radiator-

je« -dvestolitrske stare sode, v katerih smo zvečer kurili ogenj. Silvestrovo - ura devet zvečer. Pritisne mraz ob jasni noči. Psi že dolgo ne lajajo več, saj

je bil celomesečni pok petard prehud. V vsaki hiši gorijo luči in vsake toliko časa v zrak švigne raketa. Iz hiš zadiši po prazničnih dobrotah. V šoli na štedilnik postavimo naj-

večji lonec. Kuhamo vino. Ga bo dovolj, ali pa ga bo zmanjkalo, kdove?

Nič zato, si rečemo, saj se ne pokvari, tudi če ga bo kaj ostalo.

In kmalu pridejo prvi obiskovalci. Nekateri prinesejo tudi nekaj peciva, žgane pijače itd... Jože je že prižgal radiatorje in družba ne opazi, da se temperatura spušča pod -10°C. Čas nam hiti in komaj opazimo, kdaj se je leto prevesilo v novo tisočletje. Odštevanje je bilo sicer pravilno, le glas možnarjev je preglasil napovedovalce. Pa saj ni važno. Prestopili smo, to je najpomembnejše. Harmonikar Jože je povabil k prvemu plesu. Kako nena-

vadno, preprosto, enostavno in romantično. V bundah, težkih zimskih čevljih, ob kuhanem vinu in odprtem ognju zaplesati v novo tisočletje. Ljudi je bilo vedno več, vse več je bilo tudi tistih, ki so polnoč čakali doma, pa se se potem pridružili nam. Prihajali so tudi od drugod, Kamnika, Domžal. Vsi so dejali: »Pri vas je najlepše.« Le tu pa tam se je slišal oddaljen pok petarde, le rakete so švi-gale v nebo še dolgo v če-dalje bolj mrzlo jutro. Igrišče pod šolo se je začelo prazniti po tretji uri zjutraj. Vsega je bilo ravno dovolj. Odšli smo z lepimi občutki v nove dni, saj nam je silvestrovanje uspelo.

Valentin Zabavnik

NOVOLETNI POHOD

V prekrasnem nedeljskem popoldnevu se je drugega dne leta 2000 zbrala skupina 40 ljudi z enim samim ciljem - sprehod.

V očeh so se nam še vedno iskriale zvezdice ognjemetov, v ušesih so odmevali poki petard, naša kri je bila še vedno prepojena z mehurčki šampanjca,... In vse te težave bi lahko odpravil lep nedeljski sprehod.

In res smo se odpravili. Pot nas je vodila za gostilno za Tun'co desno, mimo Vogrina, Mikuža do Medvedovega mostu. Tam sta se nam pridružila dva Podgorca, tako da je bil pohod pravzaprav mednarodni.

Jase, ki jih je mati narava umeletno nametala okoli Tunjice, so nas čisto zasanjale, tako da

je bila hoja lahkotna. Mimgrede smo bili že pri znamenju, ki so ga menda postavili v spomin na tragični dogodek, ki se je zgodil pred mnogimi leti, ko so tam še kopali premog. Rovi so se že sesedli, edini ostanek je baje še viden ob poti proti Jeršinu. Tega si bomo ogledali prihodnjič. Še nekaj korakov in že smo pri Belcijanovem jezu, kjer je nekoč želel podjetni gospodar iz Komende postaviti toplice. Na to spominja samo še most preko Tunjice. Takoj za tem pa se je prikazala lovška kočica na Križu - naš cilj. Po kratkem okrepcilu smo se počasi začeli vračati mimo Gore do ceste Komenda-Tunjice. Vso pot nazaj smo se držali te poti, ki pa je bila poledenela, tako da je moral biti

Pred odhodom na dolgo pot. Čas za pogostitev.

korak res previden. Že nekoliko utrujeni smo hvaležno posedli pod toplar pr' Jank. Oddih nam je vsem koristil, še nekoliko volje in že smo bili pri Ulčarju. Tam nas je čakala mama s kuhanim vinom in pecivom in po telesih se nam je razširila toplota, ki nam je ogrela tudi duha in pesem je kar sama privrela iz nas. Obiskali smo še Krišekarjevo

mamo, ki odhaja v bolnico za manjši obseg in ji vlili poguma.

Tema se je že plazila čez griče domače vasi in dolinam pridihnila skrivnostno čarobnost. Nas pa je prevzela lahkotna utrujenost in popolni mir, ki ga lahko najdeš samo pri mami naravi.

Mira Krumpetar

Pohodništvo - za zdravje in prijetno druženje

Pohodniki smo s pohoda na Kamniški vrh prinesli trofejo - »lesno žabo«, ki je našla nov dom pri hišni številki Tunjice 25.

Z množičnim pohodništvom smo v naši vasi začeli v lanskem letu, letos pa smo s pohodi nadaljevali. Težko smo zmeraj pričakovali četrtke, ko so se po Tunjicah pojavili plakati, ki so nas vabili enkrat v ta, drugič v drugi konec.

radi vročine pohode prekinili, smo opravili po dva pohoda. Skupaj je bilo v letu 2000 torej enajst pohodov, in sicer:

- › 02.01.2000 po lovskih revirjih kriških graščakov
- › 16.01.2000 na Lisko

Na vrhu Drmakovca nam je Ivan Nograšek povedal nekaj zanimivosti s tega konca. Najbolj zanimivo je bilo, česar marsokdo med nami ni vedel, da so v tem koncu v 18. stoletju kopali dokaj kvaliteten rjavi premog.

Oblezli smo vse okoliške gričke, podali pa smo se tudi izven naše vasi.

Najbolj pridni smo bili januarja in februarja, ko smo opravili po tri pohode. Marec je bil sušec tudi pri pohodništvu, saj smo opravili le en pohod. V aprilu in maju, ko smo za-

- › 30.01.2000 preko Drmakovca
- › 13.02.2000 v Zabrze
- › 20.02.2000 Valentinov pohod na Šenturško goro
- › 27.02.2000 v Vodraž in k Čukovemu bajerju
- › 12.03.2000 Kamniški vrh iz smeri Ambrož pod

Edini še prepoznavni vhod v nekdanji rudnik, ki je že kar dolg v samozapiranju.

Kar nekako smo se navadili, da nam Ivan Nograšek na naših pohodih pove kaj zanimivega. Tudi tokrat je bilo tako, ko nam je v stolniškem gozdu pripovedoval o divji jagi. Njegovo znanje o zgodovini Tunjic in okolice se zdi neizčrpno.

To je bil prvi pohod, katerega del smo opravili z avtomobili.

Na velikonočni ponedeljek smo obiskali našega nekdanjega župnika Marjana Arharja na Starem vrhu.

Tega pohoda so se v rekordnem številu udeležili najmlajši pohodniki.

Kar kmalu se je izkazalo, da na Kamniški vrh z avtom niti slučajno ni mogoče priti.

Naši pohodi niso bili markirani (vsaj v večini primerov ne), zato sta nas na pohodih redno spremljala štirinožna stezosledca.

Sonce nas je že pošteno grelo, ko smo občudovali prelepe prostranosti Soriške planine.

Zasluzen počitek na Prevali (1336 m). To je bila tudi najvišja točka naših pohodov. Tokrat nam je veliko zanimivosti iz teh krajev povedala Metka Slabe, katere korenine segajo v tržiški konec. Najbolj zanimivi so predori, skozi katere prideš do planine Preval-a. Ogljedali smo si tudi divjo lepoto Dolžanove soteske.

"Veš Janko, tale je pa iz borovnic."
Nujno prvo pomoč smo imeli vedno v nahrbtnikih.

smeri Ambrož pod Krvavcem

- ▶ 09.04.2000 čez Rojo
- ▶ 24.04.2000 Črni vrh nad Polhovim Gradcem
- ▶ 14.05.2000 Soriška planina
- ▶ 28.05.2000 Preval-a nad Tržičem

Že na majskih pohodih nam je bilo pošteno vroče, zato smo se odločili v poletnih mesecih s pohodi prekiniti.

Žal pa smo jeseni kar malo zaspali (dež v novembru je bil le za slabo opravičilo), oz. sta zaspala pobudnik in idejni vodja, saj smo nedavno ugotovili, da za nove pohode, ki jih lanski in letošnji udeleženci kar pogrešamo, manjka le plakat.

Glede na to, da smo se na vseh pohodih imeli zelo lepo in da so se nam velikokrat pridružili mladi (in najmlajši), bi bila res velika škoda, če ne bi nadaljevali s to obliko druženja in obenem poceni rekreacije.

Slabo vreme nam ne bi smelo biti izgovor, saj se blatni čevlji kot edina nadloga, kot majhen kamenček v mozaiku, izgubijo med prijetnimi vtisi, ki smo jih iz vsakega pohoda odnesli v delovni vsakdan.

Zato v bodoče, ko boste videli plakat, ki bo vabil na pohod, pridružite se nam. Zagotovo vam ne bo žal.

Moni Podjed

Na zadnjem pohodu po Soriški planini so nam v slovo cveteli prelepi Avrikliji.

Izlet v Slovenske Konjice

V rahlo meglenem jutru smo se dne 11.11.2000 Tunjičani odpravili na že tradicionalni izlet Rdečega križa. Vsako leto je izbran drug cilj, tako da smo si ogledali že kar dorben koš naše lepe Slovenije.

Tokratni cilj so bile Slovenske Konjice. Ko smo se prijavljali na izlet, smo bili kar malce skeptični, saj nas je večina najbrž mislila, da tam ni kaj pomembnega za ogled.

Vendar je bilo na koncu naše zadovoljstvo toliko bolj popolno.

Ob sedmih zjutraj, ko smo se odpravili od doma, nas je v dobro voljo spravil muzikant Stane Kregar, vodja ansambla Nagelj. Pot preko Tuhinjske doline je hitro minila in kar naenkrat smo bili v Slovenskih Konjicah. Tam nas je že čakalo sončno vreme, obilna malica in lokalni vodič. Ogljedali smo si mestno ga-

lerijo, cerkev sv. Jurija ter zasebno galerijo Riemer. Tu smo lahko občudovali slike raznih mojstrov slikarstva kot je Leonardo da Vinci in tudi staro pohištvo, med katerim je bil še zlasti imeniten predalnik Otona Župančiča. Po ogledu mestnih znamenitosti smo šli na grad Trebnik, ki leži na vzpetini malo nad mestom. V grajskem parku imajo urejen zeliščni vrt in z velikim veseljem smo si

ogledali razne zdravilne rastline, ki jih gojijo za svoje potrebe.

Hitro smo prišli do gradu, kjer nas je že pričakala grajska gospodinja z namenom, da nas seznanji z zgodovino gradu in nas popelje v grajsko lekarno, polno posušeni zdravilnih zelišč ter izdelkov iz le-teh.

No, tu pa smo našli marsikaj za svojo dušo. Ženske smo si z veseljem ogledale razne kreme,

Godec brez nageljna v elementu.

katerih izbira je bila velika, vse od lepotilnih do zdravilnih krem. Moški pa so bolj metali oči na »Pojočo travico« in druge podobne »arcnije«. Za tiste, ki niste bili z nami in ne morete vedeti, kaj je to, vam toplo priporočamo, da si jo po možnosti ogledate kar na kraju samem. Seveda smo mnogo od tega tudi nakupili, misleč, da bomo v najkrajšem času vsi udeleženci izleta mnogo bolj zdravi, pa tudi veliko bolj lepi. Zatem smo se nekoliko pomudili tudi v grajskem hlevu, kjer imajo lepo zbirko starih prevoznih sredstev - kar malo nostalgije smo imeli starejši obiskovalci, saj smo vi-

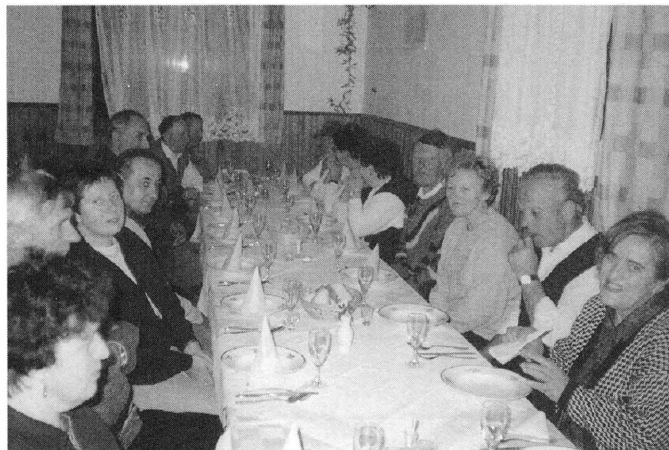
deli vse od vprežnih vozov, »zapravljivčkov«, kočij, pa do starega kmečkega orodja - vse, kar se je do nedavnega uporabljalo na naših kmetijah, pa žal marsikaj od tega nismo znali ohraniti.

Glavni cilj našega izleta pa je bil Žička kartuzija, samostan, ki ima temelje v 12. stoletju in je bil zunaj meja matičnih kartuzijanskih dežel Francije in Italije ter v 14. stoletju, v času cerkvenega razkola, preko dvajset let sedež generalnega kapitlja kartuzijanskega reda, kjer nas je imeniten pogled in dobra razlaga vodnika popeljala v čas pred davnimi stoletji. Tudi tu smo se okrepčali

z dobrim domačim kruhom in z zeliščnimi namazi ter z različnimi zdravilnimi napitki, ki jih je pripravil »samostanski zeliščar«.

Seveda se je naš korak ustavil tudi v gastužu, hiši gostoljubnosti, ki so jo že v tistih časih nudili prispelim popotnikom in je spadala v sklop

smo smeli še predati, kajti pot nas je vodila še do vasi Mlače, kjer imajo lastni »turistični dom krajanov« - lepo urejeno stavbo, v kateri imajo poleg velike dvorane tudi muzej starinskih orodij in gospodinjskih pripomočkov. Poleg tega imajo tudi muzej na prostem, ki ga nameravajo

Tik pred zdajci.

kartuzije. Potemtakem je eno najstarejših gostišč, v katerem nam sedaj ponujajo konjiška vina, druge krepčilne pijače in tudi spominke.

No, naših ogledov pa s tem še ni bilo konec. Naš naslednji cilj je bil ogled Kokotčeve kovačije. Gospodar nam je skupaj z ženo prikazal kovanje »klanfe« in sulice, pričemer je bil zelo hiter in spreten. Po končanem opravilu je sledila pokušina rdečega vina v njihovi starodavni kleti, 250 let jih šteje, ki se imenuje Gemaj in naj bi imela zdravilne učinke. O tem smo se hitro prepričali, saj je vino res učinkovalo in smo postali dobre volje, tako da smo skupaj celo zapeli. Veseljačenju pa se ni-

še povečati, saj imajo še veliko načrtov za prihodnost turizma na vasi. Nato se je dan prevesil že v večer in naše popotovanje se je zaključilo na turistični kmetiji pod Roglo. Prijazno so nas sprejeli, nam pripravili dobro večerjo, mi pa smo se ob zvokih harmonike zavrteli, nekateri bolj, drugi manj, vendar pa je večer vsakemu ob družabnih igrah in plesu hitro minil, saj sta bila godec Stane in njegov pomočnik Slavko neutrudljiva.

p.s.:
Pogrešali smo glavnega fotografa Zdravkota!

Olga in Irena

Nova naveza mizar Tone in tapetnik Janko preizkušata grajske sedežne garniture.

Potovanje v Sveto deželo

Vožnja z Brnika do Tel Aviva je trajala tri ure in četrtr. Počutila sem se varno, čeprav me je bilo prej malo strah. Po ceremonijah na letališču smo se peljali z avtobusom, ki nas je čakal pred vhomom v Jeruzalem, kjer smo prenočili. Zjutraj smo hoteli v Betlehem, da bi začeli z Jezusovim rojstvom, pa nam Palestinci niso pustili. Zato smo šli nazaj v Jeruzalem in smo si ogledali hišo ali boljše votlino rojstva Janeza Krstnika; tam se je Elizabeta šest mesecev skrivala pred radovednimi pogledi sosedov, ker je spočela v visoki starosti, nato pa zopet tu skrivala sina Janeza pred Herodom, ki je pomoril vse dečke do dveh let. V tej hiši jo je obiskala tudi Marija in zapela svoj Magnifikat. Popoldne smo šli v muzej holokavsta nad Judi. V drugi svetovni vojni jih je bilo pobitih šest milijonov. Videli smo tudi spomenik očaka Jakoba, kako drži z rokami vseh svojih dvanajst sinov, a mu vseeno uhajajo. Od tam smo šli na Kalvarijo, kraj Jezusovega trpljenja, kjer smo molili križev pot. Kalvarija in Božji grob sta bila v času Kristusove smrti izven obzidja. Na tem svetem kraju so kmalu nastala svetišča, ki so bila večkrat porušena. Današnja oblika veličastne katedrale so dali križarji v dvanajstem stoletju. Kamen, na katerem so Jezusa bičali, še stoji in skala, na katero je bil postavljen križ prav tako. Pod to skalo je kapela posvečena Adamu, ki je v trenutku Jezusove smrti počila po vsej dolžini. To je simbol Jezusovega odrešenja za vse ljudi, žive in mrtve.

Drugi dan smo se znova podali v Betlehem in tudi uspeli. Naš šofer, Palestinec po rodu, je po telefonu poklical avtobus s palestinske strani, potem pa smo šli peš čez barikade in srečno prispeli na kraj Jezusovega rojstva. V petladijsko baziliko pridemo skozi ozko odprtino. Votlina rojstva je sredi prečne ladje,

kjer so še ohranjene jasli, kamor je Marija položila Jezusa. Tam smo imeli mašo, peli smo božične pesmi. Potem smo šli nekako dva kilometra od Betlehema na pastirske poljane, kjer imajo kapelico v obliki šotora. Vrnili smo se v Jeruzalem. Ponovno smo šli na kraj Jezusovega trpljenja v vrt

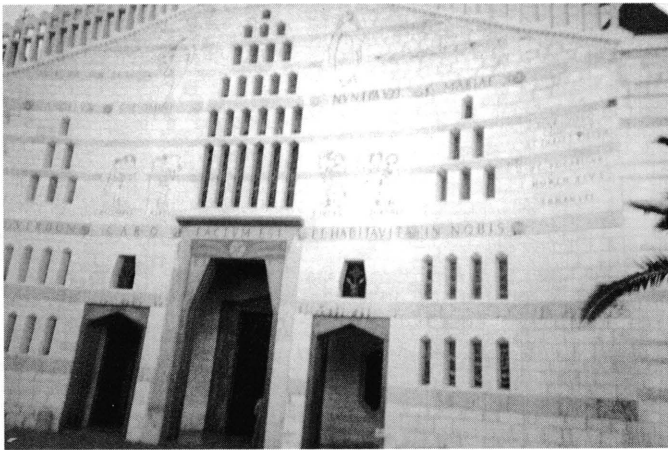
Birtova Marija in Peter na poti ki pelje k Mrtvem morju.

Gedzemani. Tiste oljke še vedno rastejo. Dolina Cedron loči Sionsko goro od Oljske gore. Ob vznožju gore Sion je kotanja, kjer po podzemnem kanalu privre voda v vodnjak Siloa. Tu je Jezus ozdravil slepega. Cedronska dolina se imenuje Jezafet (Gospod je sodil). Po stopnicah smo prišli od kripte, v kateri naj bi ležala mrtva Marija, vendar je bila njena krsta polna najlepših rož. Sveto mašo smo imeli v baziliki Svetega groba, nato pa ogled cerkve Paternoster na Oljski gori. Pred cerkvijo je križni hodnik karmeličanskega samostana. Na stenah je izpisan Oče naš v 130 jezikih - tudi v slovenskem. Po kratkem počitku smo šli v Lantron, tam smo srečali slovenskega patra. Peljali smo se skozi Cezarejo, kjer je največ deloval sv. Pavel. Pot nas je peljala do пристanišča Haifa, kjer smo se povzpeli na goro Karmel (Stella maris), rojstni kraj preroka Elija, od tam pa je bil lep pogled na pristanišče. Na goro Tabor, kjer stoji bazi-

lika Jezusovega spremenjenja, so nas odpeljali s taksiji. Tu nam je pater prebral odlomek iz svetega pisma, nato smo zapeli pesem in odšli, zopet s taksiji. Zvečer pa smo šli na kraj, kjer je Jezus potil krvavi pot in tam zmolili vse tri rožne vence za vse rajne, saj je bil ravno prvi november.

Naslednji dan smo imeli velikonočno mašo na kraju Jezusovega vstajenja. Nato smo se podali na vrh Oljske gore, kjer stoji svetišče Vnebohoda. V notranjosti cerkve je kamen z udrtino, ki je odtis Jezusovih nog, ko se je dvignil v nebo. Jeruzalem - sveto mesto. Na tem kraju je bila naselbina že tri tisočletja pred Kristusom. Leta 1006 pred Kristusom je mesto zavzel David, trdnjavo na gori Sion pa povečal in obdal z obzidjem. Mestno utrdbo imenujejo kristjani Stolp Davidov. Sezidal jo je Herod Veliki. Trdnjava je bila večkrat porušena in obnovljena. Na griču znotraj obzidja je Bizantinska bazilika, imenovana Sveti Sion, ki je bila večkrat porušena. Na tem kraju sta zrasli dve svetišči, cerkev Zadnje večerje in cerkev Marijinega zaspanja. Cerkev zadnje večerje je najbolj sveti kraj. Frančiškani, ki so bili varuhi tega svetišča, so bili izgnani, cerkev pa leta 1524 spremenjena v mošejo, kasneje v sinagogo, kjer so našli Davidov grob.

Zgradba ima dve nadstropji. V gornjem delu je dvorana Zadnje večerje - tu je Jezus postavil Evharistijo in Sveto mašo, zato je ta dvorana mati vseh cerkva. Gora Blagor je vzpetina nad krajem Tagba ob Galilejskem jezeru. Osmerokotna oblika cerkve je spomin na osem blagrov. Pot smo nadaljevali čez Golansko planoto, ki je zaradi kamenin vulkanskega izvora zelo rodovitna. Tam so Izraelci pognali Sirce čez Golan. Kratak postanek smo imeli ob reki Jordan. Kafarnaum je središče Jezusovega javnega delovanja v Galileji. Tam je rojstna hiša sv. Petra, nad njo pa novozgrajena cerkev. V Kafarnaumu je Jezus naredil več čudežev, tam je imel tudi znameniti govor: »Ne delajte za jed, ki mine, temveč za jed, ki ostane. Jaz sem živi kruh, ki je prišel iz nebes. Če kdo je ta kruh, bo živel vekomaj.« Po tistem ga je več učencev zapustilo. Kaj pa bi storili mi? V Tagbi ob Galilejskem jezeru se je vstali Kristus prikazal apostolom. Tu je bil Peter postavljen za »skalo« Cerkvi. Čudež pomnožitve kruha in rib se je prav tako zgodil v Tagbi in v ta spomin stoji svetišče. Cerkev sv. Petra pri Petelinjem petju sestavljata zgornji del in kripta, iz katere smo se spustili v ogromno votlino. Tu je Peter Jezusa zatajil. V oddaljenosti kakšnih 60 metrov pa je kraj, kjer se je Juda obesil. Ponovno smo se vrnili v cerkev Božjega groba. Najprej je predverje - Angelska kapela. Skozi nizek vhod smo stopili k Božjemu grobu, kjer je na kamniti klopi ležalo telo mrtvega Kristusa, ki so ga povili v tančice. V spomin na to romarji s celega sveta posipajo ta kraj z dišavami. Stopili smo tudi v Jezusov grob. Tam zastane dih, molitev zgine, misliš samo to: Gospod ti veš. Peti dan pa smo prišli v Nazaret. Mašo smo imeli v baziliki Marijinega oznanjenja, ki je bila zgrajena v letih 1960-

Nazaret. Zunanost cerkve Marijinega oznanenja.

1969. Dve cerkvi stojita druga nad drugo, po zunanji obliki pa je ena sama zgradba. Ob ploščadi pred cerkvijo visi Kregarjeva slika Marije Matere

Slovencev. V spodnjem delu bazilike pa je votlina Marijine hiše. Stene in strop, vse iz kamna, so še vedno okajene. Tukaj sva se počutila najbolj

domače, saj je tu kuhala sv. Ana, patrona tunjiške fare in Marija. To pa je nekaj čudovitega, enkratnega.

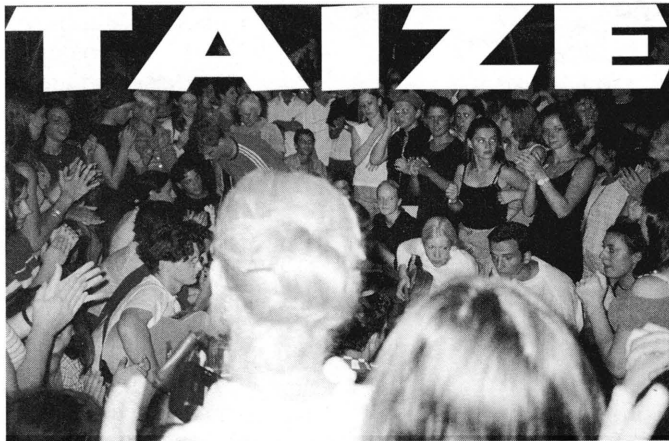
Mesto Nazaret je izredno lepo in je od Jeruzalema oddaljeno 150 km. Betlehem pa je še 30 km dlje.

V Sveti deželi smo doživeli toliko lepega, da se sploh ne da popisati. Peljali smo se tudi do Mrtvega morja, kjer je solnat kip Lotove žene in na Masado, kjer so Judje naredili množični samomor, potem ko so se tri leta upirali Rimljanom. Bili smo tudi v Kani Galilejski. Videli smo Jude, kako jokajo in molijo ob zidu obžalovanja in si ogledali tempeljsko ploščad. Leta 950 pred Kristusom je Salomon zgradil veličastni tempelj za skrinjo

zaveze. Jezusova prerokba: »Ne bo ostal kamen na kamnu« se je uresničila 70 let po Kristusu. V sedmem stoletju so muslimani na mestu nekdanjega templja zgradili mošejo z zlato kupolo (Omarjeva mošeja) in še mošejo El Aksa.

Pred odhodom smo imeli še sprejem na Kustadiji za Sveto deželo. Vodijo jo frančiškani. Naj končam s psalmom! »Razveselil sem se, ko so mi rekli: V Gospodovo hišo pojdemo. Jeruzalem, ki je zidan kot mesto, vse v sebi sklenjeno. Tja hodijo rodovi, Gospodovi rodovi, kakor določa Izraelova postava, slaviti Gospodovo ime...«

Marija Stele

Zabava s Portugalci.

Skupnost 150 bratov, različnih religij iz različnih kontinentov. Sprejemajo mlade iz celega sveta, vodijo delavnice, izdelujejo spominke.

Vedela sem, da obstajajo evropska srečanja mladih, ki potekajo za novo leto, vsakič v drugi državi. Slišala sem tudi za Taize in se tokrat odločila, da grem tudi sama tja.

Po dolgi vožnji mimo Italije smo se kar naenkrat znašli v majhni vasici, kjer je bilo vse popolnoma mirno. Vsak je vzel svojo prtljago in jo nesel na določeno mesto, kjer smo imeli sprejem, da smo dobili vse tehnične podatke o nastanitvi. Bilo je zgodaj jutraj in je še vse spalo. Nisem si mogla niti predstavljati, kaj

me še čaka. Usedla sem se k eni od barak in opazovala prebujanje narave. Kar naenkrat pa se je vdrlo mladih z vseh strani, prihajali so na zajtrk. Skoraj nisem mogla verjeti svojim očem, ljudi ni in ni zmanjkalo, bilo jih je, ne vem koliko. Vem samo to, da sem se čudila sama sebi.

Na sprejemu sem že spoznala mnogo novih obrazov in dobila navodila. Prosili so za zdravstveno pomoč, če kdo lahko kakorkoli pomaga. Predvidevala sem, da bo potrebno pomagati, kot pri prvi pomoči, zato sem se javila, ker nekaj znanja iz civilne zaščite imam.

Prišla sem na dogovorjeno mesto, da bi dobila podrob-

nejše informacije, kako in kdaj bom pomagala. Voditeljica srečanja je začela povpraševati, katere vrste zdravniki smo. To vprašanje me je precej zmedlo, zato sem odgovorila, da sem kot medicinska sestra. Dodelili so me k dveh zdravnikoma - Italijanoma. Delala sem v urgenci, kjer smo pobirali iz glave šive, operirali nohte, čistili gnojne rane, merili pritisk, dajali tablete. Bilo je veliko smeha in negotovosti pri tem. Saj veste, da prva pomoč in izdaja zdravil nimata ničesar skupnega. Toda zdravnik sta mi dejala, da se na primerih in izkušnjah uč-

mo. Zato sem morala prijeti injekcijo v roke in opraviti delo. To sem počela vsak dan po par ur.

Dneve smo začeli z zajtrkom, skupno molitvijo ter tejejskim meditativnim petjem. Dopoldan smo imeli predavanje enega od bratov na različne teme, nato pa pogovore po manjših mednarodnih skupinah. Zanimivo je bilo poslušati različne odtenke angleščine, preko kriljenja z rokami, ugotavljati pomene besed, ter poslušati svoj jezik - ko so brali drugi. Opoldan molitev ter preprosto kosilo, nato različne delavnice. Predstavitev

Z doktorji pred urgenco.

Indije, Afrike, Haitija, ... Razlaga umetnosti, Kristusovega trpljenja, iskanje miru. Torej odločitev je vedno tvoja. Zvečer zopet molitev, ki je drugačna od naše v cerkvi. Vsak prižge svoj plamen, ter ga poda drugemu. In nato zabava. Vsak narod priredi svojo, predstavi glasbo, ples, instrumente. Sam izbiraš, kje ti je všeč in tam se ustaviš, malo zapoješ in zaplešeš.

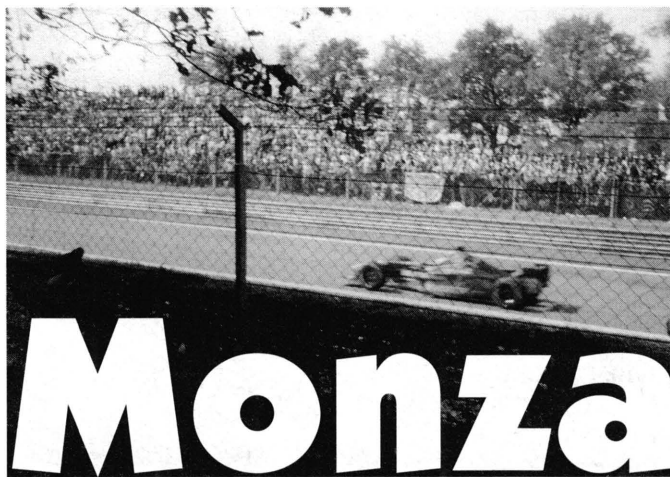
Nato pa ti vsi, ki skrbijo za tišino po 23. uri govorijo »Go to bed!«.

In tako si zaporedje dogajanja nekako sledi, čeprav je vsak dan zase poseben in nepovnljiv. Spoznaš ogromno mladih, s katerimi deliš svoje sanje, srečo. Občutiš, da si dobrodošel, da te sprejmejo takšnega, kakršen si. Doživiš popoln mir sam v sebi, pa čeprav sredi množice ljudi, ra-

zličnih jezikov in barve kože. To je poseben občutek, doživetje, ki se ga ne da opisati. Ne glede na to, kaj si in kdo si, tu najdeš globlji pomen življenja. Po pogovoru z ateistom prideš do skupnih odkritij, da Bog je. Pa se ga da prav na poseben način čutiti. Nihče ne odide domov osiromašen, temveč poln zagona in optimizma zajadra v nov dan.

Torej kdorkoli išče svoj smisel, naj se pridruži tisočim mladim in odkrije radost življenja. V skupnosti in slogi je moč, zato bodimo povezani in sprejmimo se takšne kot smo, pa se bo v življenju začelo odvijati na boljše. Vsi vemo, kako minljivo je naše življenje, zato se imejmo radi in si sedaj izkažimo spoštovanje in zaupanje.

Katja Vrhovnik

Najraje spremljam šport, saj mi je zelo priljubljen. Najbolj priljubljen šport mi je Formula 1. Nekega dne je oči rekel Boštjanu, Bogotu in Jožu, če bi šli v Monzo na dirko. Vsi smo bili zelo navdušeni.

Ko je prišla sobota za odhod v Monzo, sta zaradi bolezni in dela odpovedala izlet Boštjan in Joža. Ob pol desetih zvečer je oči vstal. Spakirala sva stvari v avto, čez nekaj časa je prišel še Bogo in bili smo kompletni. Vzeli smo še Bogotovo zastavo in nahrbtnik, ter se odpeljali proti Ljubljani. Tam smo malo počakali na avtobus. Naš avtobus je imel številko sedem. Jaz sem poiskal naše sedeže, na katerih smo sedeli celo pot. Ko smo se vsi zbrali, je voznik »pritisnil na plin« in odšli smo proti Monzi. Med vožnjo smo se ustavili dvakrat. Prvič smo se ustavili po dveh urah vožnje. Kupili smo pijačo, malo smo pogledali za zastavo in za kape. Videli smo tudi vse vrste formul. Drugič smo se ustavili po treh urah in pol. Takrat smo se malo sprehodili in si pretegnili noge. Potem

smo šli v gostilno, kjer je bilo vse zasedeno, zato smo se vrnili proti avtobusu. Ko smo se vsi zbrali, smo šli brez postanka proti Monzi. Dobili smo karto dirkališča in vstopnico. Ko smo prišli v Monzo, je voznik poiskal parkirišče. Nato smo izstopili iz avtobusa. Vzeli smo nahrbtnike in zastavo. Potem nam je voznik naročil, da se dobimo eno uro in pol po dirki, saj smo imeli zelo veliko hoje.

V bližnjem gozdu smo že videli slavne rdeče zastave. Odšli smo tja, kjer so že plapolale

zastave, čez nekaj minut kasneje pa se jim je pridružila tudi naša zastava, pod njo pa smo stali trije »Tunjčani« in zagreto čakali na dirko.

Najprej smo gledali trening. Formule so »švigale« zelo hitro. Kar verjeti nisem mogel, da je možno tako hitro voziti. Bilo je zelo zanimivo. Potem smo gledali lamborghinije. To ni bilo nič zanimivega, saj so skoraj taki kot navadni avti, samo bolj nizki. Na koncu »dirke lamborghini« smo videli razbite avte, ki so jih dirkači zbili med dirko. Užaljeni dirkači so sedeli na strehah svojih Lamborghinijev.

Potem smo imeli eno uro odmora. Medtem smo se pogovarjali, kdo bo zmagal. Vsi trije smo bili enotni, da bo zmagal M. Schumacher. In res! Ko se je začela dirka, so vsi dirkači planili naprej, a najhitrejši je bil M. Schumacher. V drugi šikani sta se zapela D. Chultart in Barrichello. Nastal je zelo velik karambol. Kasneje smo izvedeli, da je v njem umrl gasilec. Frenznova guma mu je priletela v glavo.

Varnostni avto je zapeljal na stezo. Dirka se je malo umirila, prav tako tudi naši »živčki«. Na koncu dirke je zmagal slavni M. Schumacher. Vozil je zelo dobro in hitro.

Ko smo odšli proti avtobusu, je oči slikal nekaj formul. Kasneje smo kupili kape in zastavo. In končno, ko smo prišli do avtobusa, smo vsi utrujeni popili sok. Čakali smo dva navijača, ki sta se zapila. »Nič zato« je odločil voznik, bosta že prišla, peš ali s taksijem, mi pa smo se odpeljali proti meji. Na dirki mi je bilo všeč. Šel bi še velikokrat. Dan je hitro minil, vendar sem komaj čakal na spanec v avtobusu. Zaspali smo kot »medvedi«, vsaj jaz, kajti nisem se kaj dosti menil za postanke na poti do Ljubljane. Potem smo odšli domov. Doma sem komaj še prilezel do postelje, kjer sem sladko zaspal.

Kar sem preživel, mi je bilo zelo všeč. Rad bi šel še kdaj, če ne prej pa, ko bom velik.

Blaž Petek

Kljub poškodovani sliki, so udeleženci na srečo dobro razpoznavni.

90 let Sitarjeve Johane

Čeprav že 40 let ne živi več v Tunjicah, se je še prav dobro spominjamo kot Sitarjeve ali Jamovčeve Johane, malo manj pa kot Ivane Koželj.

Obiskal sem jo nekega deževnega novemberskega popoldneva v kamniškem Domu starejših občanov in sicer z namenom, da mi ob njenem jubileju pove kaj zanimivega iz svojega življenja - za bralce Tunškega glasa. Saj ona je še edina živeča 90-letnica letos, ki je bila rojena v tunjiški fari. Bil sem prijeto presenečen ob vstopu v njeno sobico. Našel sem vedro, dobro razpoloženo ženo, ki bi z lahkoto skrila kako desetletje ali dve. Imela je ravno na obisku svoje sorodnike. Po daljšem skupnem klepetu in po razlagi, zakaj sem prišel, sem ji zastavil nekaj vprašanj.

KAKO SE SPOMINJATE SVOJE MLADOSTI?

»Rojena sem bila pri Zg. Sitarju v kar številčni družini. Od 12 rojenih otrok nas je preživelo mladost osem. Sama sem bila tretja po vrsti. Starejša od mene sta bila Andrej, rojen 1908 in Viktor, rojen 1909. leta. Ker so se v tistih časih otroci rojevali v družini praviloma skoraj vsako leto, sem bila sama letnik 1910, sicer bolj proti

koncu leta. Mlajši od mene pa so bili Micka, Jože, Jernej, Angela in Francka. Danes smo živi še štirje.«

POVEJTE ŠE KAJ O VAŠI LJUBEZNI IN ZAKONU!

»Zaljubila sva se z bodočim možem Gmajnarjevim Fortunatom, ki je bil sedem let starejši od mene. Leta 1936 se nama je rodil sin Ciril. Stanovali smo doma pri Sitarju, zato so ga poznali kot Sitarjevega Cirila. Danes živi v Podbrdu v Baški grapi. Drugi sin Janko je bil rojen leta 1940. Že zelo mlad je šel živet oziroma služiti na dom mojega moža k Gmajnarju. Zato so mu Tunjičani rekli Gmajnarjev Janko.«

Ker pa je bil Janko pri tem pogovoru prisoten, sem ga vprašal, če je vedel, da je tiste povojne dni pri Gmajnarju živel, oz. se skrival nemški vojak Bertl. »Seveda, poleg domačih sva zanj vedela še domači pes in jaz. Ker pes ni znal govoriti, sem bil samo jaz tisti, ki bi ga lahko izdal. Zato sem imel trdno zabičano, da o njem nič ne vem!«

Nato pa je nadaljevala mama Johana:
»Od Sitarja smo se preselili k Hribcu na podstrešje, saj so ravno takrat sezidali hišo. Ivanka se je rodila v prvem

letu vojne, to je 1941. leta. Ker smo pozneje, po vojni, stanovali v prazni Jamovčevi hiši, je v Tunjicah poznana kot Jamovčeva Ivanka. Sedaj je poročena in z družino živi v Šmartnem pod Šmarno Goro. Pozabila sem povedati, da Janko živi, prav tako z družino, v Kamniku in mi je najbliže.

Moža Fortunata so mobilizirali partizani. Z njimi je odšel na Primorsko, kjer je v Vojškem za vedno tudi ostal.«
Moja sogovornica je torej vdova od 7. februarja 1945, kar je že več kot 55 let.

PREDVIDEVAM, DA JE BILO PO IZGUBI MOŽA IN OČETA ŽIVLJENJE S TREMI MAJHNIMI OTROKI TEŽAVNO!?

"Težavno je bilo. Hodila sem vsak dan "v tabrh" h kmetom, včasih tudi za samo kos kruha. Dobilo se ni niti blaga za obleke. Parala sem in šivala iz starih oblek, da so bili otroci primerno oblečeni. Na mnogih ohcetih sem bila za kuharico, pa celo nekaj mesecev gostilničarka pri Jamovcu.«

KDAJ IN KAM STE ODŠLI IZ TUNJIC?

»Iz Tunjic smo se odselili leta 1960 in sicer najprej v Kamnik, kasneje pa v Šmartno pod Šmarno Goro. Hišica v Šmartnem, v kateri sem stanovala, je bila pred približno tremi leti prodana. Spet sem se morala seliti in tokrat nazaj v Kamnik v Dom starejših občanov, kot se tejele hiši uradno reče. V tejele prijazni sobici z balkonom sem od januarja 1998.«

KAJ BI PAVEDALI O TEM OKOLJU, KJER ŽIVITE ZDAJ?

»Kot povsod, imam tudi tukaj dovolj »drušne«. Redno me obiskujejo domači. Dobro se razumem z vsemi oskrbovanci in osebjem. Nikoli mi ni dolgčas, ker se vedno nekaj dogaja, tako da smo kar za-

Na balkonu svoje sobice v Domu starejših občanov. Sami presodite, koliko let skriva.

KAKŠNI SO VAŠI SPOMINI NA TUNJICE?

»O, lepi! Z vsemi Tunjičani sem se dobro razumela in nasploh imam Tunjice kot rojstno vas v zelo lepem spominu.«

Gospa Ivana Koželj bo slavila svoj 90. rojstni dan v sredo, 27. decembra 2000.

Čestitamo za jubilej in ji želimo še mnogo vedrih let, da bi jih živela zdrava in polna optimizma, kakršnega je izražala na dan mojega obiska.

Ko sem že hotel zapreti vrata njene sobe za seboj, me je še opomnila: »Pa ne pozabi napisati, da se za vsakoletni obisk predstavnikov Krajevne skupnosti in Rdečega križa iz Tunjic lepo zahvajujem in da se ponovnega obiska že vnaprej veselim!«

Pogovarjal se je
Ivan Nograšek

**Smej se
in s teboj se bo
smejale ves svet,
jokaj se,
in jokale se boš
sam !**

Vseh osem Sitarjevih.

Novejša zgodovina tunjiških domačij in njihovih prebivalcev

Stara Žvabova hiša, foto l. 2000.

Letos pričenjamo z opisom domačij in življenja na njih. Seveda so podatki za posamezne domačije zelo različni po obsegu. Odvisni so predvsem od tega, kje ležijo, saj je znano, da je za naselje Tunjice prebivalce zelo dobro opisal P.P.Glavar, deloma pa tudi od tega, koliko ustnega izročila se je pri posamezni hiši ohranilo. Ostala tri naselja, ki spadajo v tunjiško župnijo oz. krajevno skupnost, pa so v župnijski kroniki opisana šele po letu 1790.

Poskusili bomo torej z opisom novejših zgodovine posameznih rodov po posameznih hišah. Prva na vrsti je Žvabova domačija iz Laniš.

Ime Žvab je najverjetneje nastalo, ker je bogvedi kdaj prišel v Tunjice neki Švab. Švabi so bili germansko pleme. Samo ime se je ohranilo v Nemčiji na Würremerškem in delu Bavarske, pa tudi Nemce v Banatu in Romuniji so tako imenovali. Pri nas izraz pomeni slabšalni izraz za Nemce, predvsem med drugo svetovno vojno.

Zanimivo je, da se je priimek Švab ohranil v Tunjicah in to pri Bobnarju do leta 1907, ko je zadnji s tem priimkom Janez Švab umrl v komendskem Špitalu. Že prej pa je domačijo pri Bobnarju prodal in sicer okoli leta 1840 in potem na

stara leta prosjačil po vaseh, dokler ga niso uspeli namestiti v Glavarjevem Špitalu. Ker so priimki nastali iz domačih imen, je Bobnarjeva veja Švabov skoraj stoo odstotno verjetnostjo nastala - izhajala od Švaba - Žvaba iz Laniš.

Hišne številke je uvedla cesarica Marija Terezija okoli leta 1770 in od takrat dalje je bila pri Žvabu številka 8, danes pa je že približno 50 let številka 1.

Žvabova domačija je spadala do leta 1848 ali nekaj let kasneje pod gospostvo Zaprice in je bila velika (kar je tudi še danes) pol grunta.

Najstarejši priimek, ki ga zasledimo v tunjiških cerkvenih knjigah, je pri Žvabu Slanovec. Prav gotovo je ta priimek k Žvabu prinesel nekdo, ki se je sem priženil od Slanovca. Vemo za Simona Slanovca, ki se je leta 1799, torej pred dobrimi dvesto leti, oženil z Marijo Drolka, najbrž Krišekarjevo in že leta 1801, po samo dveh letih zakona, umrl. Izročilo pravi, da se je pri Mlakarju napil žganja, šel iz hiše, močno zavriskal, se zgrudil in umrl. Mlakarjev gospodar ga je odnesel na travnik, na tromejo med Mlakarjevo, Hribarjevo in Žvabovo posestjo. Od tam dalje pa so ga do hiše prinesli domači. Nedaleč stran so zato postavili znamenje, ki pa ga danes žal ni

več. Ko je leta 1801 Simon Slanovec umrl, se je njegova vdova Marija, ki mu je leto 1800 (rojstno leto pesnika Prešerna!) rodila sina Valentina, še istega leta drugič poročila in sicer z Martinom Podjedom iz Pšate pri Cerkljah. Valentin je neoženjen umrl leta 1874. Martin in Marija sta imela tri otroke: Aleša, roj.1802, Antona, roj.1804 in Mino, roj. 1819. Aleš je umrl leta 1874, Mina pa leta 1889 v Kamniku.

Posestvo je prevzel sin Anton, ki se je leta 1835 oženil z Nežo Mlakar, roj.1809 - Sp. Hribarjevo. Anton je bil strastni kvartopirec. Po izročilu je s sosedi in drugimi kvartal v hiši, kasneje so ga pregnali v drvarnico, nazadnje pa so kvartal kar v gozdu in metali karte na štor. Priigral je zelo veliko denarja, zato se je tisti čas Žvabovim dobro godilo. Antonu in Mariji se je rodilo pet otrok:

- ▶ najstarejša je bila Neža, roj.1836, ki se je poročila l.1872 z Janezom Žumrom, Omevčevim. Najprej sta stanovala pri Mahlavu in imela tri otroke. To so bili Janez, roj.1873, France, roj. 1875 ter Florjan, roj.1878. Z Nežino doto, ki jo je dobila od svojega bogatega očeta Antona, je kupila Bukovnikovo domačijo. Florjan pa se ni oženil in tako je Bukovnikova hiša spet dobila prebivalce z drugim priimkom.
- ▶ drugi otrok je bil Tomaž, kasnejši gospodar pri Žvabu. Rojen je bil leta 1837.
- ▶ tretji otrok po vrsti je bila Marija, roj.1840, ki se je leta 1880 pridožila v Topole.
- ▶ četrta po vrsti je bila Marijana, roj.1847, poročena na Cerkljansko Dobravo leta 1872.
- ▶ peti in zadnji otrok je bil Franc, rojen leta 1850, ki je bil poklicni vojak višji oficir. Leta 1894 se je poročil z Ano Hessing iz Crnovic

(kraj s tem imenom v Sloveniji ni, mogoče so to Črnuče?). Leta 1905 je umrl za kapjo na vojaških vajah pri Tarnopolu. Bajje je pri tem padel s konja, saj je bil pri dragonarjih.

Anton je umrl 1878. leta pri Mahlavu, kjer ga je bolnega negovala hči Neža. Marija pa je umrla doma leta 1881.

Tomaž, ki je podedoval posestvo po očetu Antonu, se je leta 1871 oženil z Grkman Marijo Škletovo, ki pa je 1880. leta umrla. Z njo je imel dva sina in sicer Janeza, roj.1871, ki se je priženil v Godič ter Franceta, roj.1876, ki pa je leta 1902 v Tovarni cementa v Kamniku umrl.

Drugič se je Tomaž oženil l.1880 s Terezijo Martinec iz Okroglega, ki je bila rojena 1853. Z njo je imel dvojčici Marijo in Franco. Žena Terezija je umrla 12 dni po porodu (marca 1882), hčerkici pa 14 oziroma 16 dni za njo.

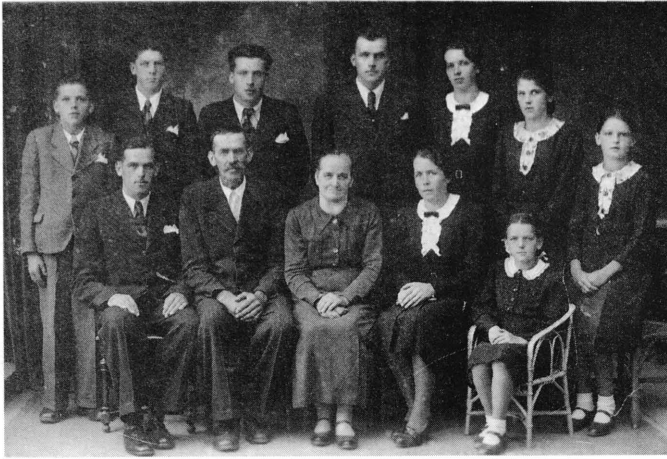
Tretjič se je Tomaž oženil junija 1882 z Galjot Jožefo iz Podgorja. Iz tega tretjega zakona je imel štiri otroke:

- ▶ Franco, roj. 1882, ki bajje ni bila njegova in ki se je l. 1903 poročila k Rezmanu.
- ▶ Joano, roj. 1884, ki se je 1911. leta poročila v Begunje n/Gor.
- ▶ Aleša, roj. 1886, kasnejšega gospodarja.
- ▶ Matijo, roj. 1888, ki se je oženil l. 1923 s Sp. Golobovo Franco in zgradil hišo pri Brodarju.

Tomaž je umrl 23. februarja 1902 in sicer »nagle smrti« v gostilni Fr. Mejača na Grabnu v Kamniku. Takrat je tudi izplačal sina Janeza.

Naslednji gospodar je bil Aleš, roj. 1886, ki se je leta 1911 poročil s Frančiško Uršič - Jankovo, roj. 1892, iz Stolnika. Imela sta 10 otrok:

- ▶ France, roj. 1912 se je l. 1942

Žvabova družina, 8. 9. 1941

Sedijo z leve: France (1912–), oče Aleš (1886–1952), mati Frančiška, roj. Uršič (1892–1952), Francka (1916–1988), Anica (1932), stojijo od leve: Jože (1928–2000), Peter (1927–1945), Stanko (1922–1944), Tomaž (1913), Mici (1920–1962), Pepca (1926), Lucija (1929).

▶ poročil z Marijo Vrlinšek iz Podgorja. V zakonu se jima je rodilo 5 otrok, od katerih so 3 preživeli otroška leta. Po ženini smrti se je l. 1973 drugič poročil in sicer z Alojzijo Vrhovnik. France je

umrl l. 1982.

▶ Tomaž, roj. 1913 se je l. 1939 poročil s Frančiško Vrlinšek. Imela sta tri otroke.

Oba, France in Tomaž, ki je letos dočakal 87 let, sta živela v Kamniku.

▶ Frančiška, roj. 1916 se je l. 1948 poročila z Mihaelom Kosirnikom - Sp.Sitarjevim. V Tunjicah sta zgradila hišo. Rodila sta se jima dva otroka. Frančiška je umrla leta 1988.

▶ Peter, roj. 1919. Med drugo svetovno vojno je bil kot nemški vojak ujet in poslan v Anglijo. Marca 1945 je prišel s prekomorsko brigado v Split, od tam pa se je za njim izgubila vsaka sled.

▶ Marija, roj. 1920. Umrla je leta 1962, ko jo je pri delu na polju ubila strela. Stanko, roj. 1922. Padel je kot nemški vojak pri Krakovu, kjer je tudi pokopan.

▶ Cecilija, roj. 1924 in umrla tri dni po rojstvu.

▶ Jožefa, roj. 1926, poročena 1950 z Antonom Podjed Brodarjevim. Imela sta tri otroke, od katerih je hčerka umrla tri dni po rojstvu.

▶ Jožef, roj. 1928, ki je prevzel

posestvo po očetu in se leta 1962 poročil s Terezijo Pestotnik iz Kostanja v Tuhinjski dolini. Imela sta 7 otrok, od katerih sta dva umrla kmalu po rojstvu.

▶ Lucija, roj. 1929, poročena z Antonom Jerin l. 1955 in živi v Podgorju. Imata dva sinova.

▶ Anica, roj. 1932, se je 1961 l. poročila s Petrom Železnikar Martinežom. Imata 5 otrok.

Aleš je umrl 1952. leta, žena Frančiška pa l. 1966.

Po smrti Jožefa, dosedanjega gospodarja pri Žvabu, je letos posestvo prevzel njegov sin Valentin, rojen 1971, ki se je leta 1998 poročil z Joži Černevšek iz Podbrega v Tuhinjski dolini.

Tone Palčič

Stare fotografije

Tunjčki naborniki I. 1951. Sedijo Prajzov France, Vogrinov Tine in Lanišekov Peter. V prvi vrsti stojijo Davčarjev Tone, Njivčarjev Franc, Mahlavov Rudi, Odamov France in Martinežov Peter. V drugi vrsti pa so Brusov Janez, Sp.Golobov Jože in Vogrinov Ciril.

Vovkovi leta 1954.

Odamovi leta 1964, preden je Ciril odšel v Ameriko.

Tunjiška znamenja 3.nadaljevanje

Staro Pucinovo znamenje.

Voštarski križ.

Cirjovo znamenje.

Jankovo znamenje.

Pri Vogrinu je v niši na hiši kip sv. Jožefa z Ježuščkom v naročju. Postavljeno leta 1913, ko so preuredili hišo, oz. ji dodali »kukerle«.

Bitenčevo znamenje

Vsak ga opazi. Če se pelješ proti Tunjicam, je nekaj časa cesta naravnana ravno na to znamenje, ki je vedno okrašeno in je v letošnjem letu dobilo tudi svežo podobo. Že kar utečeni sodelavci pri teh opravilih, Janez Klemenc-Fajfca, Janez Golob - FČ in Slavko Smolnikar - Tarzan so poskrbeli, da je celoten križ dobil še lepšo podobo. Seveda gre vse na dušo gospodarjema Bitenčeve doma-

čije Jankotu in Marinki, ki sta povabila na to blagoslovitev križa vse, ki so želeli na ta način izraziti svojevrstno zahvalo za trud, ki je polepšal pogled na domačijo in tudi vstop v celotno vas. Zato smo takšnih potez veseli in obenem hvaležni za skrb spomenikov, pa čeprav ne vemo natančno zakaj stojijo.

Valentin Zabavnik

Benkovc

Bilo je pred približno štirimi leti, ko sva se v Kamniku srečala z Dolenčevim Jožem. V bifeju, kjer sva se okrepčala s kavico in »ta kratkim«, je pogovor nanesel tudi na Benkovca.

Do takrat še nisem slišal zanj in Joža je potešil mojo radovednost.

Bil je na stara leta pravzaprav berač, ki so ga po takratnih postavah morali preživljati ljudje iz domače občine. Določeno je bilo, da ga mora vsaka domačija teden dni prehranjevati in mu nuditi tudi prenočišče. Joža se spominja, da je s seboj nosil vedno svojo žlico, s katero je jedel.

Neke jeseni je bil pri Dolencu in ležal je na klopi ob peči bolan in opešan. Zato je odšla Dolenčeva Tona v župnišče po župnika Razborška, da bi ga spovedal in obhajal. Naneslo pa je, da je bila tista jesen zelo deževna in potok Tunjščica je pod Hribarji odnesla mostnice. Zato je moral župnik priti do Dolenca mimo Hribarjev in se potem višje od mostu spustiti v dolino. Kar malo hud je bil župnik, ko je zagledal Benkovca, saj se mu je zdelo, da še ni tako slab, da bo kar umrl, on pa je moral prehoditi tako težko pot. In Benkovc tiste jeseni res ni umrl.

Naslednje leto spomladi je bil Benkovc pri Vočniku. Stara

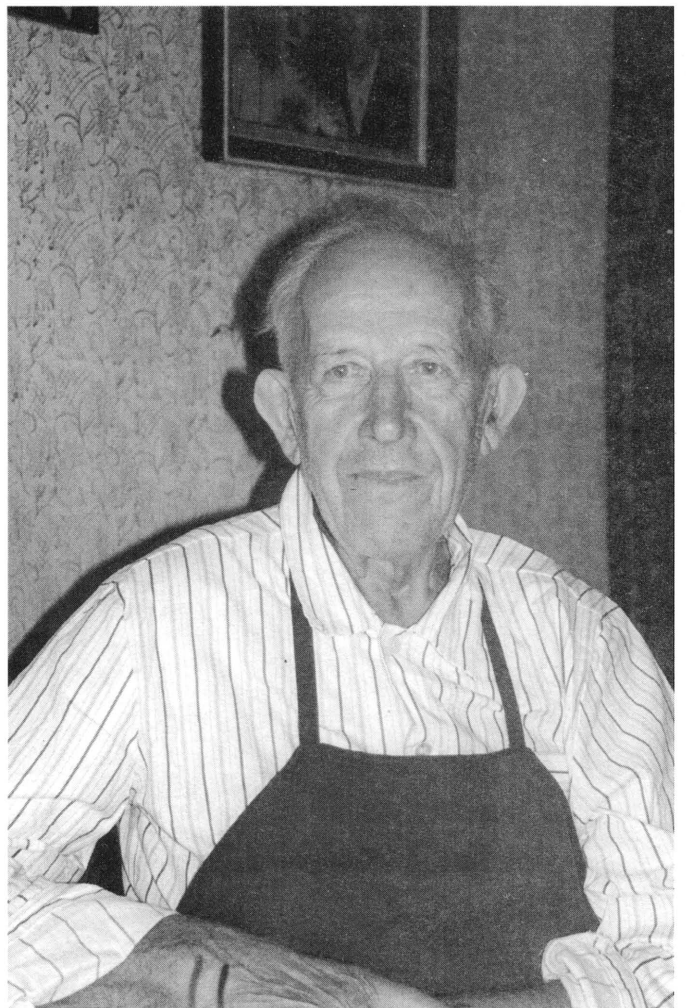
Vočnikova mati pa je rada kolovratila po svetu. Vzela je kosmato kapo in plašč in se podala po belem svetu. Tudi po teden ali več je ni bilo domov. Ker torej matere ni bilo doma, je moral Benkovc prebivati v šupi, pa še nič toplega ni zaužil, zato se je močno prehladil. Odpeljali so ga domov h Koželju, kjer je po dveh dneh umrl.

»Kdo pa je sploh bil Benkovc?« sem spraševal Joža. Ni točno vedel, toda baje je bil neke Koželjeve žlahte.

Po prihodu domov sem se takoj zatopil v dokumente, ki sem jih pred časom fotokopiral iz župnijskega arhiva. Ni dolgo trajalo in našel sem, kdo je bil Benkovc.

Najprej sem prebral, da je župnik ob Francetu Koželju, rojenemu 8. 10. 1840 v Lanišah št. 10 (stara hišna številka Zg. Koželja) napisal »postopač - žena še živi«. V mrliški knjigi piše, da je umrl 9. aprila 1922. Dosegel je torej zavidljivo starost 82 let, kar je za tiste čase in razmere, v kakršnih je živel, lepa starost. Bil je dvakrat poročen. Prvič se je oženil leta 1865, toda ne v tunjiški fari. Drugič pa se je poročil v Kamniku leta 1906 z Marijo Benkovič iz Novega trga.

Bil je stari stric Tomaža Koželja, ki smo ga starejši Tunjčani dobro poznali in ki je

Ker fotografije Benkovca seveda nimamo, objavljamo sliko 85-letnega Joža, ki je zgodbo o Benkovcu povedal.

naredil samomor leta 1963. Ime Benkovc se ga je prijelo zato, ker se je njegova žena preje pisala Benkovič. Vse tako izgleda, da se mu ni ljubilo delati in je raje zapustil ženo ter postopal naokoli in beračil.

Dobro so ga poznali tudi v so-

sednjih vaseh, posebej v Stolniku, kjer je prav tako po teden dni živel po posameznih domačijah. Stolnik in Lanišča sta v tistih časih namreč spadala pod občino Stranje.

Tone Palčič

Od Cirja do Janka

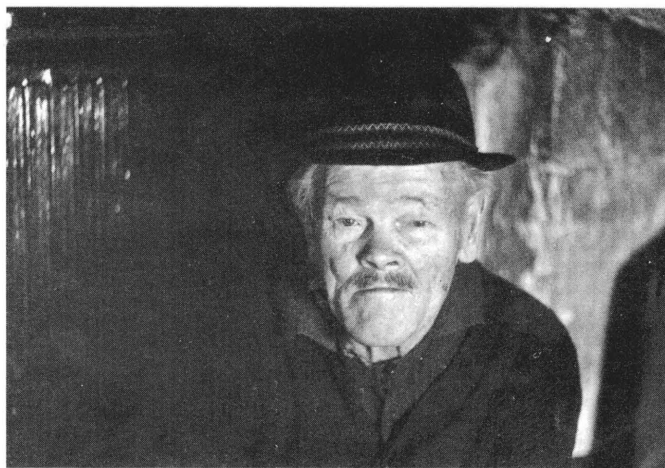
Zgodbo bi rad začel pred dobrimi tremi desetletji, nekega sobotnega večera, v takrat komaj na novo odprti gostilni pri Griljušku. Pokojni Hribčev Gustelj je tisti večer organiziral nekakšen veseli večer. Povabil je vaške možake, ki so takrat veljali za dobre govorce, na nekakšno okroglo mizo, kot bi se danes reklo. Marsikdo, ki je bil tisti večer prisoten kot poslušalec v gostilniški kuhinji, je moral paziti, da je še pravi čas izpraznil svoj mehur, drugače bi se znalo zgoditi, da bi njegova voda od smeha sama našla svojo pot. Povedati moram, da so vsi možje, ki so bili takrat povabljeni, da bi pripovedovali, kaj vse so v svojem življenju skozi dali, danes že žal pokojni. Z njimi pa so odšle tudi zgodbe tistega večera. Njim v spomin bi rad posvetil letošnji zapis. Velika škoda bi bila, če bi se vse te štorije, tako značilne za Tunjice, kar tako pozabile. Sam sem bil takrat še v rosnih letih, tisti večer pa smo se mladi in stari kar skušali, kdo bo sedel bližje mizi, pri kateri so se naši možje dajali, kdo bo povedal bolj zanimivo in zabavnejšo zgodbo. Pa pogledajmo, kako je stvar potekala.

Za veliko dolgo mizo so bili povabljeni: Joškov oče, Blaž so ga klicali, pa Holcarjev, Udarnov, Martinežov, Mahlavov, Korbarjev in pa morda še kateri oče. Žal se vsi povabljeni večera niso udeležili, ker se je nekaj dni prej po Tunjicah razširila govorica, da se bodo v soboto pri Griljušku zbrali največji vaški lažnivci in da bodo lagali, da se bo kar kadilo. Zato so nekateri na povabilo hvaležno odgovorili, da pač lagali nikoli niso, pa tudi tokrat ne bodo. Pokojni Korbarjev oče pa je ravno tisti večer ženil svojo hčer, ki se je od Dolenca, kjer je služila, omožila v Županje njive. Seveda je bil Korbarjev oče še kako pogrešan, saj je takrat veljal za moža, ki jih ima naj-

več v malhi, tako da so njegove zgodbe tisti večer pripovedovali drugi.

Na mizi je bilo že kar veliko vina. Ko je pokojni Holcarjev oče povedal svojo zgodbo o tunjskem močeradu, je pomembno dvignil prst in rekel, da je bil Korbarjev oče na ruski fronti. Vsi smo odprli usta in poslušali naprej, kako da mu je sam pravil, ko so se z vlakom peljali na fronto v Rusijo. Tam je bilo toliko snega, da je vlak kar približno peljal. Za progo so pa menda babe prav takrat mrvo obračale in so na vso moč z grabljami mahale, da vlak ne pelje prav. Ko pa so prišli na fronto v Sibirijo, pa je bilo menda tako mraz, da je vroč krop, ki so ga kuharji ven prinesli, tako hitro zmrznil, da je bil še led tako vroč, da ga roka ni trpela. No, pa si zamislite, koliko smeha in odobravanja je bilo med poslušalci. Seveda nihče ni sedel pri prazni mizi, pa je pokojni Udarnov oče poklical gostilničarja in mu zaupno rekel, da ve za recept, kako naj bi on lahko več vina prodal. Seveda je krčmarja zanimalo, kako bi se to dalo narediti. Udarnov pa pravi: »Ja bolj polne štruce nalivaj, krucce fiks, pa ga bo več šlo, ha ha ha.«

No, takrat pa se je oglašil Joškov oče in dejal, da mu je nekoč Korbar pravil, da je oni dan tako težak koš v Kamnik nesel, da so se trideset let za njim po Prevali stopinje poznale. Potem pa da je hudo zbolel, imel je kar dvainpetdeset stopinj vročine in da so vsi dohtarji nad njim že obupali. On pa kot dedec, se je sezul, pa bos, z lopato po snegu do Janka, v potok, ki se mu Ulčnik reče. Zavihal si je hlačnice in celo dopoldne je metal šoder iz ledeno mrzle vode. Rekel je, da je voda čisto gorka naprej proti Komendi tekla in vso hudo vročino mu je ven vzela, tako da je bil popoldne že čisto zdrav.

Korbarjev oče.

Na drugi strani pa se je že oglašil nekdo, češ da mu je Korbarjev oče nekoč pravil, da so imeli na ruski fronti tak kanon, da je moralo sedem močnih vojakov samo luknjo od kanona nositi, kadar so ga premikali. Ko pa so z njim ustrelili, jih je pa osem samo pri nas ubilo. Koliko jih je šele tam, kamor je padlo, pa nihče ne ve. No, da je ruskemu vodji Stalinu manjkal sredinec na desni roki, menda vsak ve, da mu ga je utrgal Korbarjev oče, ko je z njim kljuko vlekel.

Tudi to smo slišali, da je v neki bitki padel ves bataljon vojakov, samo komandant in pa Korbarjev oče sta ostala. Takrat pa je komandant rekel: »No, sedaj pa ti Korbar komando prevzemi!« Sam se je take odgovornosti kar malo ustrašil, je dejal, ko pa je imel samo levorbar na pet pokov. Ker pa je komandant rekel, naj prevzamem komando, sem pa takoj vseh devet pokov napel.

Menda je neko zimo v Rusiji toliko snega zapadlo, da se tudi dvajsetmetrskim smrekam vrhovi niso izpod snega videli, pa smo vseeno jahali v patrolo. Nakar nastopi večer in morali smo se ustaviti; ker pa je bilo toliko snega in ni bilo nikamor moč konje privezati za čez noč. No, pravi Korbarjev oče, pa sem le zagledal en železen križ, ki je iz snega ven molel, pa sem naše konje kar za ta križ privezal. Glej ga zlomka, da je bila ponoči taka odjuga, da je skoraj ves sneg pobralo. Zjutraj smo

pa konje iskali, pa jih nikjer ni bilo, nakar jih jaz zagledam, kako so na bližnji cerkvi na vrhu turna viseli, za križ privezani.

Marsikaj zanimivega je imel Korbarjev oče povedati. Tudi kako je oni dan doma za hišo pod hruško treščilo. Pravil je, da je šla iz luknje, kamor je usekalo, še več let taka vročina, da so kar tam kuhali. Spomni pa se tudi še dobro, ko je bil njegov stari oče še čisto majhen in so šli na Štajersko po jabolka. Stari oče je kot otrok na vozu sedel, njegov oče je fural, jaz pravi, sem pa žlajfal.

Tako vidite je potekal tisti veseli večer pred davnimi leti. Kaj takega bi bilo danes težko ponoviti. Ni več veselih možakov, ki so znali človeka spraviti v smeh, da te je drugi dan vse bolelo. Naj na koncu zapisa povem, da ko sem te štorije pripovedoval svatom po Dolenjski, Štajerski pa Gorenjski in v Tuhijski dolini, je tudi marsikdo moker vstal izza mize in rekel: »Moram pa vsaj enkrat videti tiste Tunjice.«

Sam pa bi rad s temi zapisi z vsem spoštovanjem otel pozabi te preproste tunjiške ljudi, ki jim je bilo dano s takimi, nikomur škodljivimi štorijami, v katerih so največkrat smešili sebe, zato da niso nikogar žalili, razveseljevali vse okrog sebe. Ko bi le danes imeli še hudomušnega Korbarjevega očeta z malimi dobrimi in poštenimi očmi. Svet bi bil prav gotovo lepši in bogatejši.

Jože Nograšek

Iz Tunjiškega lovskega revirja

Za Vogrinom so lovci zajezili potoček, da bi nastal »bajar« za pernato vodno divjad. Toda kljub dvakratnemu poizkusu jim to ni uspelo. Voda je odtekla, verjetno s človekovo pomočjo.

Tudi lovec Martin F. pridno zalaga krmišče. Divji prašiči, jazbeci in srnjad so že pocmakali petsto kilogramov koruze. Ulova pa še nič.

Po nekaj sušnih letih lova je Milan S. uplenil na klic prebrisanega, zaljubljenega rogača. Pravi srnjak in pol, da bi zanj skoraj veljalo, da je bil najboljši plemenjak v tunjiškem revirju. Kljub lovski smoli pri strelu nanj je prišel Milan do željene trofeje.

Tudi Vido V. ni zaostajal za Milanom. Srnjaka, ki se mu je hodil ponujat, češ, reši me, saj zime zaradi starosti ne bom preživel, je končno le položil na dlako. Po oceni je to star

srnjak, skoraj brez zob.

Ko pobrskam po spominu, se mi vrne četrto stoletja nazaj. V Dermakovcu uplenjenega srnjaka prinesem na Vinski vrh. Ko Ančka vidi uplenjenega srnjaka z zeleno smrekovo vejico v gobcu, jo pograbi tista na videz narejena huda jeza: »Vid'š! Tega srnjaka je ustrelu, k' je smrečje ž'ru. Tistga pa ne ustrli, k pr ns vs fržov s prek' požre.«

Zelena vejica - zadnji grizljaj! Zelena vejica je največkrat vršič iglavca. Če lovec upleni veliko parkljasto divjad (prežvekovalca), jelenjad, kozoroga, srnjad, muflona, gamsa, ... ali veliko pernato divjad, ki se hrani tudi z drevesnim popjem oziroma brstjem (gozdna kurjad): divji petelin, ruševcevec, jereb, ji vtakne v gobček oziroma kljun zadnji grizljaj oziroma zadnji zalogaj.

Fajfca

Ena tunjška jagerska Petelinja pravda

Znano je bilo, da je bil tunški revir najbolj priljubljen Pepetu, saj od tod ni prišel domov nikoli prazen. Posebno rad je jagal sobotne noči v jesenskem času. Takrat se Pepetu do jutra ni mudilo domov in tudi na šiht ni bilo treba misliti.

Naključje je hotelo, da je tisto leto jazbec gospodarju Petru na Zadnjem vrhu delal veliko škodo na njivi s koruzo, tik poleg gozda.

Peter je vedel, da ga kosmate nadloge v njegovi koruzi reši lahko le Pepe. Poprosil ga je, naj končno naredi red na njegovi njivi. Pepe, znani jager, je to z veseljem obljubil. Naslednjo soboto zvečer, da bo te zadeve uštimal, mu je dejal.

Da bo noč nekoliko krajša, mu je Peter že v večernem mraku dal kot popotnico ferkeljč šnopsa. Pepe si je iz kozolca

poleg njive napulil nekoliko detelje in si uredil kar ugodno prežo in skrito zasedo škodljivemu kosmatincu.

Seveda jazbeca tisto noč ni bilo ali pa ga Pepe ni zamerkal. Ker je vse kazalo, da bo moral domov brez plena, mu to ni šlo v račun. Na bližnjem vrtu je ugledal ravno zrelo jabolko, menda so bila zlata pramena. Ker se mu je nahrbtnik oziroma rudzak zdel čisto premajhen, se je domislil zelo praktične zadeve. Slek se je do nazga, hlače je oblekel nazaj, dolge kolikortoliko bele gate pa je spodaj zavezal in vanje nabral čisto polno jabolko, nato pa gate tudi zgoraj zavezal. Tako čudno belo vrečo si je zadel na vrat, tako kot je včasih nosil svoje otroke. Tako otovorjen počasi krene proti domu.

Peter pa tisto noč ni spal, saj

je celo noč čakal, kdaj bo počilo. Ker strela ni bilo, je v ravnem jutru, še v popolnem mraku odšel pogledat, kaj se dogaja na lovski preži za kozocem. Ravno tedaj pa je Pepe okrog koruzne njive prinesel svoj plen. Peter je v temi videl samo beli del, oziroma pol človeka, ki se pomika proti njemu. V strahu, da gre najmanj Matilda po njega, jo kar najbolj urno ucvre nazaj v svoj špampet.

Koliko koruze je ostalo tisto leto, je že pozabljeno. Pepe, ki pa morda ni bil Pepe, pa je svojo ozimnico zagotovo prinesel do doma.

JOH

Še v času prve bivše Jugoslavije sta se dva tunjška gruntarja prepirala, kje naj bi točno potekala meja med njhovima kmetijama. Prepir je prerastel v pravi spor.

Pa se eden izmed njiju odloči in na semanji dan, ko je bil ravno v Kamniku, stopi na sodišče in hoče tožiti soseda, češ, da si lasti njegovo zemljo. »Ja,« pravi sodnik. »Prav, kar najemite advokata in vložite tožbo.« Tožnik gre samo preko ulice, najame advokata, ki mu ob plačilu nekaj na račun obljubi, da bo zadevo uredil, seveda v njegovo korist. Vesel, da bo končno prišla pravica na dan, se naš rojak poda v bližnjo gostilno Pri Kendetu in se kar malo zapije.

Pa je na naključje hotelo, da je

prav enako mislil drugi sosed, le advokat mu je rekel, da ga ne more zastopati, ker ima že itak preveč dela. Napisal pa mu je priporočilno pismo za svojega prijatelja, prav tako dobrega pravnika v Domžalah, ki ga bo zagotovo zastopal v jasno da poštenu pravdi. Priporočilo je vtaknil v kuverto in jo zalepil. Tudi ta pravdar je menil, da je najmanj pol tožbe že dobljene, zato mora ta uspeh malo zaliti v že znani gostilni v bližini. Ko sta bila pozno popoldan naša moža že krepko v rožicah, se ta drugi spomni, da bi le pogledal,

kakšno priporočilo mu je mož pravice napisal. Ko je odprl kuverto, je lahko prebral. »Spoštovani kolega! K meni sta prišla dva razjarjena petelina, enega oskubi ti, drugega bom pa jaz!« Pa še podpis kamniškega advokata je bil zraven. Od razočaranja je priporočilo takoj strgal, prisedel je k so sednji mizi, kjer je njegov sosed že kar malo čudno gledal. Naročil ga je še en liter. Pozno zvečer sta menda objeta prepevala skozi Kurjo dolino proti domu.

JOH

KRONIKA

(Zbrala Ivan Nograšek in Tone Palčič)

1900 - 2000

Pred 100 leti se je v tunjiški fari rodilo 13 otrok, umrlo je 12 faranov, poročila pa sta se dva para - vsi štirje so bili Tunjčani.

1910 - 2000

Pred 90 leti je bilo rojenih 14 otrok, od katerih živi samo še Zg. Sitarjeva Johana, por. Koželj - v Kamniku.

1920 - 2000

Pred 80 leti se je rodilo 16 otrok. Živi jih še pet, ki so letos praznovali 80-letnico: Grkman Janez - Škle
Mlakar Jožefa - Sp. Hribarjeva, por. Kočar na Gori pri Ko-mendi
Pregled Janez - Zg. Dolenc
Sedušak Stanislav - Sušak
Vavpetič Jožef - Bitenčev

1930 - 2000

V tem letu je bilo rojenih 18, od tega jih je 5 umrlo.
Poleg 13 rojenih Tunjčanov sta letos praznovala 70 - letnico še dva krajana, ki sta se priselila v tunjiško faro.
70 let so bili letos stari:
Golob France - Zg. Golob
Golob Angela - Sp. Golobova, por. Bajde, živi na Duplici
Lanišek Anton - Zg. Lanišek
Mlakar Terezija - Sp. Hribarjeva, por. Vinšek
Malež Terezija - Verovškova
Romšak Janez - Zg. Hribar
Slanovec Pavla - Komatarjeva, por. Arnež, živi v Repnjah
Stele Štefan - Birtov, živi na Vranji Peči
Šimec Alojz - Omevc

Štupar Alojz - Ukušekov, živi v Košihah
Traven Stane - Bobnarjev, živi v Stranjah
Vrhovnik Mihaela - Ulčarjeva
Žumer Angela - Podarjeva, por. Žebovec, živi v Kamniku
Železnikar Peter - Martinež
Žagar Franc - Odamov, živi na Duplici

1940 - 2000

Leta 1940 se je v Tunjicah rodilo 12 otrok, od teh so umrli Lavrič Peter - Sp. Naumov, Vombergar Jože - Korbarjev in Vrhovnik Janez - Holcarjev. Poleg devetih so se v Tunjice doselili še štirje. 60-letnico so letos praznovali torej:
Čimžar Olga - Andrejeva, por. Smole, živi na Rodici
Koželj Janko - Jamovčev ali Gmajnarjev, živi v Kamniku
Koželj Peter - Jerovškov, živi v Kamniku
Pirc Franciška - Sp. Žganova
Pirc Stanko - Sp. Žganov
Nograšek Ivan - Šmidov - Vrt-narjev
Pregled Marica - Zg. Dolenc, por. Povšnar, živi v Kokri
Golob Zofka - Sp. Golobova, por. Vrhovnik
Sedušak Anton - Oborhov
Uršič Simon - Njivčarjev
Veršnik Franc - Hrust
Žagar Emilija - Odamova
Žagar Terezija - Bukovnikova

1950 - 2000

Tunjčani imamo tudi devet Abrahamov:
Kosirnik Ana - Malezjeva, por. Kancilija
Kosirnik Francka - Sp. Kosirnikova, por. Burger, živi v Mostah

Krumpestar Veronika - Sp. Košičeva
Lavrič Stanko - Sp. Naumov, živi v Podgorju
Nograšek Franc - Sp. Košičev
Torkar Andrej - Forkelnov
Vrhovnik Anica - Slanova
Vrhovnik Olga - Brzinova, por. Sheikha
Vrhovnik Zinka - Bovčova, por. Mestinšek, živi v Nemčiji.

Pred 50 leti se je poročilo kar 13 Tunjčanov.
Zvestobo so si obljubili štirje pari iz Tunjic in sicer:
Stele Peter, Birtov in Koželj Marija, Mevžarjeva - 1.5.
Vrhovnik Janez, Zoklarjev in Krumpestar Zofija, Prajzova - 13.5.
Zabavnik Stanko, Rezmanov in Malež Ivanka, Verovškova - 3.9.
Podjed Anton, Brodarjev in Podjed Pepca, Žvabova - 16.9.

Kasneje sta postala Tunjčana (Sp. Koželjeva) tudi:
Čevka Janez, Dobovškov in Grilj Jožefa, Jevšovčeva, oba iz Zakala - 18.10.

Svoje življenjske sopotnike izven Tunjic pa so si l. 1950 izbrali tudi: Šmidovnik dr. Janez, Zg. Košičev - 22.1.
Mlakar Rozka, Sp. Hribarjeva - 6.5.
Slanovec France, Griljušekov - 3.6.
Štupar Stanislava, Ukuškova - 9.9.
Sedušak Jožef, Komovčev - 25.11.

Zgodilo se je pred pol stoletja

Kitajci zavzamejo Tibet. Po pol stoletja si ga še vedno lastijo, prvotne prebivalce pa zatirajo.

V letu 1950 se odvijajo najhujše bitke v korejski vojni. Tuji

udeleženci morajo kasneje zapustiti Korejo. Sama država pa je še vedno razdeljena na severni in južni del. V vsakem delu vlada popolnoma drug režim. V Severni Koreji je veliko pomanjkanje, saj so zadnja dobra štiri desetletja skoraj ves dohodek vlagali v oborožitev. Šele letos je čutiti manjše popuščanje in prvi južnjaki so smeli po petdesetih letih na obisk k svojim sorodnikom na sever dežele.

Prestopno leto 2000

Najbolj znan pregovor, da prestopno leto mnogo obeta in malo da, se je tudi letos uresničil. Posebno še v vzhodni Sloveniji je suša skoraj v celoti vzela pridelek. Najbolj prizadetim kmetom je država pomagala s subvencijami. V Tunjicah pa, ker je zemlja bolj ilovnata, suša ni prišla toliko do izraza. Zakaj prestopno leto? Prestopno leto naj bi bilo vsako četrto leto, vendar ni čisto tako. Ker se čas gibanja zemlje okrog sonca ne pokrije točno do dneva, se v štirih letih tega časa nabere približno za en dan, oziroma malo manj. To malo manj pa se poravnava vsako polno stoto leto, ki ni prestopno. Pa tudi to še ni čisto točno, zato se vsako tisoče leto zopet poravnava s prestopnim letom. Zato je leto 2000 prestopno.

Nekaj pomembnejših dogodkov iz leta 2000

31.1. Kenijsko letalo Airbus pade v morje, 169 mrtvih.

V tednu od 24. do 29. januarja je hud mraz, ponekod tudi do - 20 stopinj Celzija.

19.4. Filipinski Boeing strmoglati na otoku Samak, 131 mrtvih.

V začetku maja množično iščejo morilca iz Bosne, Fadila Bajraktareviča po planinah okoli Košutne, dokler ga ne počijo v bližini Mozirja.

19.5. Velika kolesarska dirka po Sloveniji. Tekmovalce je pot vodila tudi skozi Tunjice na Šenturško Goro in dalje.

20.5. Temperatura pade v enem dnevu iz 29 na 8 stopinj.

15.7. Po Kamniških planinah zapade sneg.

25.7. V Parizu se ob vzletu zruši nadzvočni Concorde, ponos francosko - angleškega letalstva, 113 mrtvih. Vse tako izgleda, da bo to povod za konec poletov letal te znamke.

09.8. Med večerno mašo čisto potihlo pobegne farovski beli golf v Komovčev Govc.

12.8. Severno od Murmanska ostane na dnu morja ruska jedrska podmornica Kursk, ponos ruske mornarice in z njo 118 mornarjev.

23.8. Najbolj vroč dan v letu 2000: 38-40° Celzija. Nastopi huda suša, posebno še na Štajerskem in v Prekmurju.

Zruši se bahreinsko letalo tik pred pristankom. 143 mrtvih.

28.8. Hud požar na moskovskem TV stolpu Ostankino, drugi najvišji stavbi na svetu. Stolp je namreč visok 540 metrov. Trije ljudje ostanejo v gorečem dvigalu.

03.9. Velik požar v tovarni Gorenje v Velenju.

07.9. Do tal pogori podjetje DAR v Kopru, ki je delovalo v bivših Slavnikovih garažah.

09.9. V Košičah je otvoritev observatorija na Rezmanovem hribu. Od tedaj se s tega hriba vidi še mnogo dlje kot doslej.

15.9. Otvoritev Olimpijskih iger v Sidneyu.

27.9. Potopi se grški trajekt, medtem, ko kapitan gleda nogometno tekmo po televiziji. Preko 80 ljudi utone.

30.09. Pogreb komendskega

župnika in dekana Nikolaja Pavliča v Komendi.

Otvoritev dela ceste proti Rezmanu in ceste od Zoklarja do Janka, ki smo ju v letošnjem letu prekrili z asfaltom.

05.10. V Beogradu se zruši predsedniški stol Slobodanu Miloševiću.

07.10. Mehiško letalo na severu države v hudem naliivu zgreši pristajalno stezo. Bilo je več mrtvih tudi med stanovalci bližnjega naselja.

Davo Karničar z Jezerskega kot prvi človek smuča z vrha najvišje gore sveta Mont Everesta.

16.10. Poplave v Severni Italiji. Umre nekaj deset ljudi.

24.10. V Boliviji roparji napadejo tri Slovence. Dva ustrelijo, enega pa hudo ranijo. Na žalost sta dva, en mrtev in en ranjen, Tunjičana.

25.10. V Gruziji se v goro zaleti rusko vojaško letalo Iljušin. Umre 86 ljudi.

Iz podmornice Kursk dvignejo prva štiri trupla mornarjev. Pri enem izmed njih najdejo beležko, kamor je zapisal dogajanja zadnjih trenutkov pred smrtjo.

31.10. V Rokavskem prelivu se zaradi neurja potopi italijanski tanker s strupenim tovorom.

Na Tajvanu med vzletom v nevihti strmoglati letalo. Okoli 80 mrtvih.

V naslednjih štiriindvajsetih urah se zgodita še dve letalski nesreči in sicer v Avstraliji in Angoli. Mrtvih še 48 ljudi.

07.11. Močno deževje in poplave po Sloveniji. V cerkvi v Lešah pri Trziču zabodejo župnika. Uršičev Marko se vrne iz Bolivije v Ljubljano.

11.11. Katastrofalna nesreča na vlečnici pri Kaprunu v Avstriji. Tragedija se je zgodila v strmem predoru. Mrtvih okoli 155 smučarjev, med njimi štirje Slovenci.

Američani cel teden niso mogli ugotoviti, katerega predsednika so izvolili.

17.11. V močnem novembrskem

deževju se je sredi noči sprožil velik zemeljski plaz nad vasjo Log pod Mangartom. S seboj je vzel več tamkajšnjih hiš in tudi sedem ljudi.

19.11. Na avstrijskem Tirolskem snežni plazovi zasujejo več smučarjev.

20.11. Na brniškem letališču med postankom letala črnogorske letalske družbe pade pilotu kovček na komandne ročice, kar povzroči, da je letalo zapeljalo izven pristajalne steze. Hujših poškodb ni bilo.

Od zadnje izdaje Tunškega glasa so umrli naslednji Tunjičani, ki so živeli izven domače župnije:

24. decembra 1999 na Božični večer je umrla

► Frančiška Uršič, roj. Kočar
► Goltezova mami iz Spodnjih Stranj. Rojena je bila leta 1945 pri Sp. Dolencu.

19. februarja 2000 je umrla v Kokri
► Neža Zlatnar, roj. Pregled
Rojena je bila leta 1913 pri.

Zg. Dolencu.

16. marca 2000 je umrl
► Justin Slanovec
Živel je v Mekinjah, rojen pa je bil leta 1910 pri Griljušku.

Sajni res, paje!

Tudi v letu 2000 so v KS Tunjice še najmanj tri hiše brez vodovodnega priključka!

Volitve 2000

Na volitvah v državni zbor, 15. oktobra 2000, so Tunjičani (342 volilcev) takole oddali svoje glasove:

77	SLS-SKD
4	SNS
74	Nsi
4	GLAS ŽENSK
65	SDS
3	ZELENI
62	LDS
2	KPS
23	ZLSD
2	NOVA STRANKA
17	SMS
1	SDAS

ZAHVALA

Ob smrti mojega dragega očeta, se zahvaljujem vsem sosedom in sorodnikom za izrečena sožalja, podarjene sveče in denarno pomoč. Hvala tudi Tunjiškemu oktetu za lepo zapete žalostinke.

Irena Sedušak

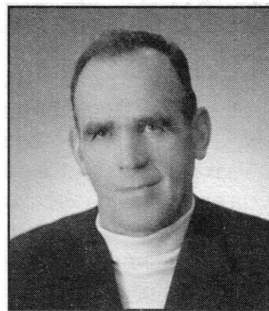
Pet rodov, najbrž edinih živečih v Tunjicah, praprababica Cecilija, roj. 1909, praded France, rojen 1932, babica Mira, rojena 1959, mamica Simona, rojena 1978, sinček Tadej, rojen 1998

12. januarja
je v domu počitka v Kamniku
umrla

Anica Vrhovnik
Cirjeva iz Laniš 8

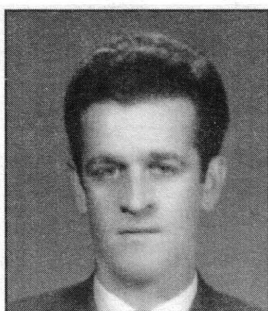
Veliko zadnjih let je živela v Kamniku. Po hudi prometni nesreči, ki ji je pustila težke posledice, pa je bivala v Domu počitka.

11. marca je zadet od kapi
nenadoma umrl
v starosti 72 let

Jože Podjed
Žvabov oče iz Laniš 1

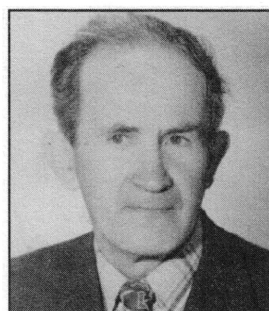
Vse svoje življenje je posvetil delu na domači kmetiji, katero je kot najmlajši izmed sinov podedoval po svojem očetu.

30. marca je po dolgotrajni
bolezni v 75. letu umrl

Anton Podjed
Brodarjev Tone
iz Tunjiške Mlake

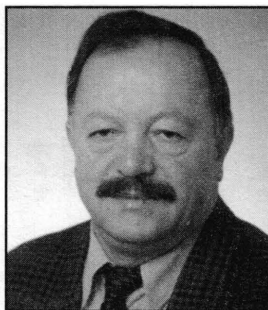
Kot mizar je delal v tovarni Stol. Med vojno ga je vojna vihra odnesla daleč v svet. Mnogo zadnjih let pa je bil zaradi bolezni priklenjen na dom in povsem odvisen od svoje skrbne žene.

31. marca je umrl

Andrej Čimžar
iz Tunjiške Mlake 10

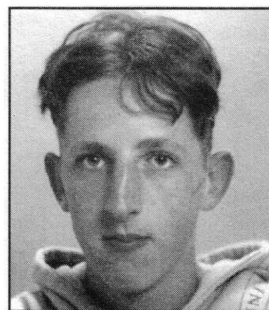
Rojen je bil 21.11.1908 pri Zg. Sitarju. Bil je najstarejši moški v fari. Kot ustanovni član Gasilskega društva je bil do konca predan gasilstvu. Do upokojitve je delal v tovarni Titan v Kamniku.

Po hudi bolezni je v 59. letu
14. oktobra umrl

Ivan Kosirnik
Sp. Sitarjev

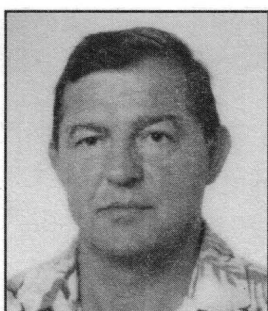
Večino življenja je preživel v Godiču. Zadnjih nekaj let pa se je z družino vrnil na rojstno domačijo. Ni je še uspel dokončno obnoviti, ko ga je premagala neozdravljiva bolezen.

V nerazumljivem roparskem
napadu na drugem koncu
sveta, v Boliviji,
je pod streli padel
19-letni fant

David Šmidovnik
Zg. Košišev

Neustavljiva želja po spoznavanju tujega sveta ga je odpeljala v Južno Ameriko, kjer pa je na veliko žalost izgubil svoje komaj začeto življenje.

Nenadoma je
za posledico kapi
24. novembra umrl

Mihael Vrhovnik - Mišo
iz Tunjic 25 a

Rojen je bil 10. januarja 1952 v Kamniku. Njegov oče je bil doma pri Marku na Vrhovju. Mišo se je poročil v Tunjice pred 26 leti. Še ne 49-letni je umrl nepričakovane smrti.

1. decembra je po
dolgotrajni bolezni umrla

Frančiška Pirc
Sp. Žganova

Rojena je bila v letu 1940 v Šmartnem ob Dreti. Do upokojitve je delala v Tovarni usnja v Kamniku in na Žganovi kmetiji.

Razdeljeni smo na soseske

Že od nekdaj so naselja v Tunjicah razdeljena na posamezne soseske. To razdelitev je gotovo narekovala potreba po medsebojni pomoči, pa naj bo to ob raznih skupnih delih, porokah in še najbolj ob organiziranju pogrebov.

Na območju krajevne skupnosti ali fare obstaja sedem sosesk, ki so praviloma razdeljene vsaka še na dva dela, tako, da ena polovica soseske poskrbi za izkop jam na pokopališču drugemu delu soseske. Ta pa sama poskrbi za

potrebne nosače in zasutje groba, tako, da so nosači vedno najbližji sosedje pokojnika.

V naši fari še vedno obstaja potreba, da pogrebno dejavnost opravljamo sami, kot so to počeli naši predniki. Zato

imajo soseske še vedno nekdanji namen in svoj smisel. Pa pogledjmo, kako izgledajo te soseske in katera hiša spada v katero od sedmih sosesk.

1

Petek	Moht
Pocin	Seliškar
Jeršin	Turnšek
Kaplan	Znamenšek
Komovc	Mornar
Vinšek	Dolar
Bukunk	Križekar
Odram	Miha
Vido	Holcar
Hrust	Tišlar
Prajz	Peter
Boštar	Golovc
Žerjav	
Voglar	

2

Gradišek	Strehovc
Vovk	Zg.Naum
Balantič	Sp.Naum
Voštatar	Farezovec
Vidmar	Škle
Kotar	Oborh
Griljušek	Ulčar
Kotnik	Zoklar
Užar	Zadnikar

3

Kaplan	Njivčar
Forkelj	Brodar
Hribec	Hren
Dolinšek	Podjed
Hribovšek	Zg.Žgan
Komovc	Sp.Žgan
Vrtnar	Mešnar
Šmid	
Mahlav	
Jožovc	
Bobnar	
Mlakar	

4

Malež	Pestotnik
Serajnik	Jerovšek
Slanovc	Davčar
Bovc	Korbar
Klemenc	Sp.Kosirnik
Mevžar	Zg.Kosirnik
Zg.Golob	Brnus
Sp.Golob	Smrekar
Čikvar	Podbrezar
Gmajnar	
Grkman	

5

Vočnik	Zg.Hribar
Zg.Lanišek	Sp.Hribar
Sp.Lanišek	Žvab
Cirij	Zg.Koželj
Jager	Sp.Koželj
Zg.Dolenc	Grilj
Sp.Dolenc	Kopše
Tišlar	Kapeli
	Jakše

6

Vrhovnik	Kozucar
Mikuš	Močvirnik
Vogrin	Leskovec
Jernej	Brezovc
Podar	Tratnik
Žabar	Jamnik
Potokar	Poštar
Bitenc	Kuhar
Stele	Jamovc
Birt	Sp.Sitar
Andrej	Zg.Sitar
Šporn	Matija
Lesnikar	Joškovec
Brzina	Trobevšek
Vrbnik	Škerjanc
Olga	Lipovšek
Orehar	Malezija
Hrušovec	Malezijev
Ivan	
Pikovec	

7

Krt	Pregled
Kavselj	Grkman
Rezman	Sedušak
Sp.Košiša	Smolnikar I.
Zg.Košiša	Smolnikar II.
Matevž	Grabnar
Komatar	Lesar
Verovšek	Skalar
Sušak	Podbregar
Mejač	Omevc
Šofer	Ukušek
Omovšek	Bevšek
Lojze	

**Sosed
sosedu
sosed !?**

Mladi pozor ! Starejši del tunjskih nogometašev je odšel na priprave za naslednjo sezono kar na evropsko prvenstvo v Amsterdam.

Letos so imele naše maškare shod na zadnjem robu, (četrt soseska), prihodnje leto pa se bodo zbirale pri Komatarjevem mostu. (sedma soseska)

VESEL BOŽIČ IN SREČNO NOVO LETO 2001 VAM ŽELIJO TUNJIŠKA DRUŠTVA:

Samopomoč, Gasilci,
Rdeči križ, Oktet, Športno društvo,
Sadjarsko-vrtnarsko društvo
ter sponzorji tega časopisa.

**V.D. D.O.O. KAMNIK - DRAGO VRHOVNIK
INSTALACIJE LEOPOLD KOPŠE s.p.
AVTOMEHANIKA JANEZ SMOLNIKAR s.p.
GOSTILNA ZA TUNCO s.p.**

PAX d.o.o.

ŠIVILJSTVO ESTER s.p.

SAMSON - CHEM d.o.o.

AVTOKLEPARSTVO FRANC VINŠEK s.p.

TESARSTVO JUSTIN KLANŠEK s.p.

KROVSTVO KOSIRNIK - KOŽELJ d.n.o.

PETER ŽELEZNIKAR s.p.

CIRIL ŽAGAR - OHIO ZDA

CIRIL SEDUŠAK s.p.

KROVSTVO MILAN SEDUŠAK s.p.

GRAVERSTVO MIROSLAV VRHOVNIK s.p.

TRGOVINA POTROŠNIK s.p.

TTS ROK VRHOVNIK d.n.o.

ORKA PLAST s.p.

RELES d.o.o.

OBRAT 91 d.o.o.

CVETLIČARNA KATJA V.D. d.o.o.

LIVARSTVO MIRO KAPLJA s.p.

GOSTILNA SLANOVEC s.p.

KROVSTVO FRANC ZOBAVNIK s.p.

TESARSTVO BITENC s.p.

ŽAGARSTVO BOŠTJAN VRHOVNIK s.p.

MIZARSTVO TONE VRHOVNIK s.p.

ITALCO d.o.o.

OKVIRJI JANEZ REPANŠEK s.p.

KLJUČAVNIČARSTVO EMIL GRZINČIČ s.p.

ELEKTROINSTALACIJE BRANE SEDUŠAK

